

ערב ראש השנה תשע"ז, 02/10/16, עלון מס' 1485

אשדות יעקב איחוד

ואלה נולדו לנו בתשע"ו

יצאה - בת לאיה ויניה בקיס
דוד - בן לדניאלה וסער צידו
נוה - בן לנטשה ורן האולן
אלון - בן לאורית ואור פרחי
נטע - בן לרות ויונתן שטיינדל
יואלי - בת לאלי וליאור בירן
דן - בת לענת וליאור אופין

ט.ל.ח.

ילדי / גילה קוגמן

להולדתך שלוחים אלייך כל האיחולים
של פתיחת דלתות קסמים לחיים נפלאים.
דלתות של שמחה,
דלתות של זוגיות ואהבה,
דלתות של שלווה ונחת,
דלתות של השמחה איכות,
דלתות של חוויות נצימות.
דלתות של אושר
דלתות של אור
ודלת מיוחדת רק בשבילך, דלת סתרים
שתצייץ אותך הנאות ובחיוכים.
כי נישנת בחיוך כל-כך כובש שיפתח בפניך כל דלת יש.

פתיח

שנה חדשה נפתחת בעננות בוקרית מתאבכת, בונטילטורים אשר כבים באמצע הלילה כי קריר, בחושך מצרים בבקרים ובעלטה מוקדמת של ערב. שנה חדשה נפתחת בשערי שמים שחושפים חצבים המפלחים את הקרקע הצרובה, בתי רשת לבנות שבין קפליהם נערס אבק הקיץ שיישטף בגשם הראשון. שנה חדשה מייצרת תקוות חדשות שאיחלנו גם בשנה שחלפה, ונאחל גם בזו שתבוא אחריה, כי צריך להאמין במשהו כדי להאחז. יש המקווים לזכות בפרס שמן בטוטו אולי בפיס, כדי שחייהם יהפכו לקלים ונוחים, אבל רובנו שפויים מדי לדעת שלנו זה כנראה לא יקרה.

אנו חיים במדינה שעל פי אומדנים רשמיים רמת האבטלה בה נמוכה, רמת החיים של רוב תושביה במגמת שיפור, שנותנת דעתה לשוליים שבתוכה ומנסה לצמצם פערים. מאידך, נתוני העוני מראים על פערים שהולכים וגדלים, כאשר באופן אבסורדי דווקא בקרב אחת הקבוצות העניות ביותר, המגזר החרדי, מספר הילדים לנפש עומד ביחס הפוך להכנסה. נתבי"ג הפך לתחנה המרכזית של ישראלים ממוצעי ההכנסה, הפוקדים אותו פעמים ושלוש בשנה, הרבה יותר מעמיתיהם באירופה הקלאסית, בדרכם לעוד יעד מפתה מרחק שלוש שעות טיסה; ומיד עם הגיעם חזרה, נכנסים לאתר 'הדקה התשעים' לחפש עוד דיל לאישה שתחגוג בקרוב יומולדת. כנראה שגניוס 'היהודי הנוודי' טבוע ומושרש כה עמוק בדמנו, עד שלעזאזל הכיס. כאלה אנחנו ישראלים עם מוזר מכל העמים.

שתהיה לכולנו שנה טובה עם הרבה כבוד הדדי!

אבנרון ואירית גל
עלון אשדות

באסיפה ובקלפי

ממנהל הקהילה

פרוטוקול אסיפת קיבוץ אשדות יעקב איחוד מספר 10.16

תאריך האסיפה: 26.9.16
מספר חברי האגודה ליום האסיפה: 200
מספר חברי האגודה הנוכחים באסיפה: 13

על סדר היום:

1. אישור דוח ביקורת בנושא השכרות
2. אישור דוח ביקורת בנושא תשתיות

החלטות:

1. אושר דוח הביקורת בנושא השכרות.
2. אושר דוח הביקורת בנושא תשתיות

קיבוץ אשדות יעקב איחוד
ועדת הקלפי
פרוטוקול הצבעה מיום 23/9/16

מספר חברי האגודה ליום ההצבעה: 200
מספר החברים המשתתפים בהצבעה: 103
קולות פסולים: 0
קולות כשרים: 103

הצעת ההחלטה:

אישור תקציב קהילה רב שנתי
החלטה: אושר ברוב גדול.

פניה fe אשדות.

פנה טובה לכל אחד ואחד
מאיתנו, המתאכרים באשדות
יעקב איחוד -
ציבור רחב fe כ 900 חברים,
תושבים, בני, והמון המון
ילדים.
פנה טובה לנו,
פנצחה, פנקלוט, פנה, פנסול,
פנפים תשתיות, פנתול צרים,
פנקה,
פנקה מה עצריק, פנתכק,
פנמור, פנקה, פנפקט, פנכה,
פנצח, פנחול,
פנהייה יחד.
פנכיר אחד את פניו fe האחר,
פנכיר את הפנים המאונות fe
אשדות, השאפת לצוד.
פנחייק,

דורון,
מנהל הקהילה.

פרוטוקול ישיבת ועד הנהלה נוף אשדות 6.16 מ- 19/9/16

<p>כ- 42 אש"ח מתוך תקציב של 72 אש"ח.</p> <ul style="list-style-type: none"> בישיבה הבאה נדון בשימוש ביתרת התקציב. <p><u>תקציב חינוך ינואר-יוני 2016 (בהשתתפות אמנון אביגדור- מנהל חינוך חברתי ורבקה מנטל- הנהח"ש)</u></p> <p>החינוך אינו עומד במסגרת התקציב השנתי שהוקצבה לו ע"י קיבוץ אשדות יעקב איחוד ומתיישבי אשדות מאוחד. תקציב 'אשדוטף' מאוזן. בחינוך החברתי יש גרעון של כ- 67 אש"ח.</p> <p>הסיבות לגרעון:</p> <ul style="list-style-type: none"> תכנון ללא בצ"מ תכנון לא ריאלי בעיקר בנושא תחזוקת הבתים. הכנסות נמוכות מהצפי בשל יציאת ילדים מהמערכת. סוגיית החופש הגדול- מתוכנן רווח אך פחות מהמתוכנן. חברת נעורים - תכנון לא ריאלי. לא נלקחו בחשבון כל ההוצאות כגון: רכב מלווה. <p>הוחלט –</p> <ol style="list-style-type: none"> מנחים את הנהלת החינוך להציג בישיבה הבאה של ועד הנהלה, תכנית הבראה לאיזון התקציב עוד בשנת התקציב הזו. מוצע שבמסגרת תכנית הבראה, האגודה הקהילתית תעביר את יתרת תקציב הפרוייקטים הקהילתיים להקטנת הגרעון. <p>סוף בעמוד הבא</p>	<p>פרוטוקול ישיבת ועד הנהלה נוף אשדות</p> <p>משתתפים: דקל ערוסי, אמנון גורן, ניב ליש, אדמית פלג, יונתן שטיינדל, ישראל ברקאי, תומר מלמוד, שי אלטר, גדי נחום, שאול אלטר</p> <p>חסר: אלמוג אביעוז.</p> <p>מוזמן: דורון רוזנבלום</p> <p><u>אישור פרוטוקול 4.16</u></p> <ul style="list-style-type: none"> מגרשים לא בנויים - יוקם צוות שיכלול את ניב, דורון, רונית לטיפול בנושא. סיור שלושת הוועדים (ביפעת ובעין דור) נדחה לנובמבר. שקיקי- נתלו באופן נסיוני 2 מתקנים. במשך השבוע יותקנו 35 נוספים. יתלו מודעות ליד המתקנים ועל לוחות המודעות. <p>הוחלט: הפרוטוקול אושר.</p> <p><u>דוחות כספיים. מוזמנת ענת לוזון - חשבת</u></p> <p>הוחלט – הדוחות מאושרים. יש לאשרם באסיפת התקציב לקראת 2017 .</p> <ul style="list-style-type: none"> מרבית החברים ותושבי אשדות משלמים את מיסי האגודה בזמן. בחריגים מסתייעים בעת הצורך בעו"ד. <p><u>ביצוע מול תקציב נוף אשדות ינואר- אוגוסט 2016. (בהשתתפות רבקה מנטל- הנהח"ש)</u></p> <ul style="list-style-type: none"> תרבות- הוצג דוח ביצוע. כצפי שנתי הוצג אי שימוש של כ 20,000 ₪. גינה קהילתית – עקב קושי במציאת מוביל לפרוייקט יושהה בשלב זה. פרוייקטים קהילתיים - הוצג דוח ביצוע. עד כה, כולל צפי שנתי יוצאו
--	--

ראש השנה תשע"ז

ועד הנהלה נוף אשדות - סוף

עקרונות לתקציב 2017

- תפעול הבריכה- האגודה תעביר סכום קבוע כל שנה לתקציב הבריכה.
- יש לבדוק האם ניתן לקחת את כספי החזר הארנונה עבור הבריכה המגיעים לוועד המקומי ולהעבירם לתקציב הבריכה.
- לחזק את הספורט העממי. יש לדאוג למישהו שייקח אחריות על הנושא.
- הפרוייקטים הקהילתיים יהיו חלק מתקציב החינוך.
- יתקיים דיון באפשרות להעלות את מיסי האגודה.

דיווח בנושא מכרז להשלמת תשתיות בשכונת ההרחבה

עד סוף השבוע אמור לצאת המכרז. יש לוודא פיקוח על יישום המכרז.

שונות

- תשתיות רחוב גלעד- מתקיים שיח בין האגודה לקיבוץ ולמועצה, בליקויי הביצוע.
- תודה לישראל על הטיפול בהסרת מפגע חניית קראוון בחנייה ציבורית ברחוב גולן בשכונה. במקביל בודקים חוק עזר לאכיפת הנושא בעזרתו של אלמוג מול המועצה.
- אופניים חשמליים - ישראל התבקש להכין טיוטה כיצד להתמודד עם התופעה הקשה. צוות תרבות חיים

רשם: גדי נחום.

ערך: דורון רוזנבלום.

אישור: ניב ליש.

מרכז אה אלו"ז

לו"ז פעילות חגים:

0800-1200	02.10.16	ע. ראש השנה
	03-04/10/16	ראש השנה סגור
0800-1200	11.10.16	ע. יום כיפור
	12.10.16	כיפור סגור
0800-1200	16.10.16	ע. סוכות
	17.10.16	סוכות סגור
0800-1300	18-20/10/16	חוג"מ סוכות
0800-1200	21.10.16	חוג"מ סוכות
0800-1200	23.10.16	ע. חג
	24.10.16	שמחת תורה סגור

ברכת שנה טובה צוות מרפאת ע. הירדן

סוכות בפתח ואנו מבית הנעוים של
אשדות מחלקים את כפית התמרים
אליכם עז הבית!

- ✓ יש לצבצב המנה עז יום חמישי 6/10.
- ✓ העלות: 3 ש"ח לכל תמרים.
- ✓ החלוקה תתבצע 9-11/10, 13-14/10.
- ✓ התשלום במזומן בלבד ביום החלוקה.
- ✓ ניתן לחייב את התקציב לחזרי אשדות איחוד.

לפרטים והרשמה: רוק הכט 052-3571155

סיכום דיון במועצת החינוך

הנדון : סיכום לדיון מועצת חינוך מתאריך 6/9/2016

ביום ג', 6.9.2016 התקיים מפגש של מועצת החינוך.

השתתפו בדיון

איחוד - דורון רוזנבלום, ענבר אלטר, הילה ברקן
מאוחד - רותי ביסקר, אורית כהן, אלון גלבוש.

חינוך חברתי - אמנון אביגדור
אשדוטף - דקלה מועלם.
יו"ר - גדי נחום

חסרים בדיון

מועצה - רותם אלטמן (חסרה)

סדר היום

א. אישור תקציב ינואר – יוני 2016

מציגה רבקה מנטל: דו"ח השותפות. הצפי היה 30 - אש"ח, בפועל בחודש יוני 2 - אש"ח.

'אשדוטף' סיים בחודש זה עם יתרה של 88 אש"ח. כאשר הצפי היה ליתרה של 46 אש"ח. הסיבה לעלייה גידול בכמות הילדים (אומנם העלויות עלו גם אך לא באותה המידה), וכן יש ירידה בהוצאות האחזקה.

היתרה שנותרה (88 אש"ח) מיועדת להוצאות להערכות לקראת תשע"ז ב'אשדוטף'.

חינוך חברתי בגרעון של 90 אש"ח. יש עלייה בהוצאות שוטפות אל מול התכנון. בחופשות (פסח והלאה) יש עלייה בגרעון. התכנון והמעקב לוקים בחסר.

סיבות לגרעון (אמנון מנהל ח"ח):

1. בחברת הנעורים גבייה לא נכונה. לא מחשבים את כל ההוצאות בתכנון הפעילויות (כגון רכב).
2. שעות נוספות מעבר לתכנון.
3. עלייה לא הגיונית בהוצאות רכב.

אחזקה/השקעות תשתיות: הוצאות אחזקה רגילות על חשבון המערכת (בתים כוללים) הוצאות האחזקה הם אלו שהביאו לחריגה בהוצאות.

בתכנון החופש הגדול היה צריך להשאיר רווח של 37 אש"ח, בפועל לא השיג את היעד הזה וכן יש גרעון של 37 אש"ח.

מסקנות:

1. העלאה למחירים ריאליים החל מיולי 2017.
2. בתשע"ז - בעקבות ירידת מספרי ילדים צריכה להיות ירידה בהוצאות עבודה (שכר).
3. חייב להיות בתכנון ב.צ.מ.
4. המוצר (בעיקר בח"ח) חייב להשתפר.
5. תכנית העבודה חייבת להיות בהלימה להוצאות בפועל (לדוגמה - בקיץ יש הוצאות חשמל גבוהות יותר מבחורף).
6. תכנון יעיל יותר ישפר את המערכת.

הערות להמשך דיון

צריך לדון האם כל אחד משני הגופים במערכת (ח"ח ו'אשדוטף') מתנהלים בנפרד. בהערה של אמנון לפני השותפות ההתנהלות הייתה משותפת.

החלטה - אושר פה אחד.

ב. ניהול 'אשדוטף'

הנהלה פעילה קיבלה בצער את התפטרותה של דקלה. דקלה עשתה הכנה טובה של הצוותים לתשע"ז.

הוצג המכרז שמבוסס על פי נוהל גיוס מנהל מערכת חינוך המכרז - אושר.

דיון בנושא היקף משרת מנהל 'אשדוטף'.

בפועל היקף משרת ניהול 'אשדוטף' הוא 140 אחוז (מנהלת 60 אחוז ומנהלת ארגונית 80 אחוז)

סידור זה מאפשר למנהלת להיות פנויה לפדגוגיה ולא לעסוק בבירוקרטיה (מנהלת ארגונית).

כמו כן עלות השכר של המנהלת הארגונית נמוכה יותר והיא פועלת באופן יסודי ואחראי.

סוף בעמוד הבא

במועצת החינוך - סוף

לכל בית אשדות

ממקום מושבנו החדש בעיר סונוזי שבויילס רוצים לאחל לכולם חג שמח ושנה טובה.

שתהא השנה הנכנסת שנה של קירוב לבבות, שנת שיתופי פעולה, שנה שתקרב את כולנו לחזון בית אשדות המורחב.

שנת שפע ויצירה,
שנה של אוויר ואווירה.
שנה של שמחה וצחוק,
שנה של הגשמת חלום רחוק.
שנת חוסן ועוצמה,
שנה של עשייה מרובה,
שנה של שלוה ורגיעה
שנה של חיבור ונתינה
וכמובן- שנה של הקשבה והבנה.

שכולנו נהיה בריאים, שמחים, פעילים,
ושנקפיד לעשות מעשים טובים למען
הקהילה והזולת.

בהמון געגועים ואהבה!

משפחת רוביו – אנגליה

6. דגשים והערות:

- במכרז החדש יש להפעיל שיקול דעת באם המועמדים מנהלים מערכת חינוך במקום אחר.

- כאשר המנהלת הארגונית עוסקת בכל ענייני הבירוקרטיה זה מאפשר למנהלת להיות פנויה בפדגוגיה.

סיכום:

1. ועדת האיתור תמסור למועמדים שהקף המשרה הוא 60 אחוזים ושוקלים העלאת הקף המשרה בהמשך (תשע"ח).
2. בדיקת אפשרות שהמנהלת שתבחר תשלים את הקף משרתה כעובדת בגנים.
3. הזמנת טליה היועצת של אשדוטף לדיון הבא, לצורך יעוץ בנושא מידת הקף המשרה של מנהלת המערכת.

ג. ימי חופשה תשע"ז במערכת חינוך חברתי - הילה הציגה את העניין שהשנה יש יותר ימי חופשה במערכת (שישה ימים) בבדיקה שעשתה אל מול מערכות אחרות בעמק (דגניה וכנרת). אמנון הסביר: השיקול הוא פונקציונלי, ללא ספירת ימים. השנה חלק גדול מהחגים מתקיימים באמצע השבוע דבר שהעלה את ימי החופשה בנוספים. אין כוונה להגדיל את ימי החופשה אלא רק בשל לוח החגים בפועל.

מפגש מספר 2 (תשע"ז) של מועצת החינוך יתקיים ביום ג' 27.9.16 בשעה 20:00

שנה טובה!

אמנון אביגדור

משולחנו של יו"ר אשדות

ברמה הפוליטית על ידי התנועה והארגונים האזוריים אך בינתיים רב הנסתר על הגלוי.

'לוג' - סיימנו מחצית שנה טובה, השינוי מורגש בחברה. אפרים המנכ"ל נמצא כשנה בתפקידו וישנן פעולות רבות הנעשות היוצרות תקוות להתפתחות עתידית. נזמן בקרוב את איציק היו"ר ואפרים המנכ"ל לדווח לציבור על תוצאות צפויות של 2016 ועל תכניות 2017 – לאחר שנושאים יעברו ויאושרו בדירקטוריון 'לוג'.

רשות מקרקעי ישראל – ה"מינהל". קיבלנו שומות להסדרת שימושים בלתי מוסדרים. הסדרת השימושים יחד עם החלטות בנושא שיוך דירות הם תנאים לקבלת היתרי בניה עתידיים.

ישנו תשלום על העבר וכן תשלומים על היוון הקרקע לעתיד. הסכומים הנדרשים הם גבוהים ואנו שוקלים כל חוזה לגופו. בנושא הזה עובדים עם עורכי דין ושמאי מקרקעין גם בהגשת השגות על גובה השומות.

חקלאות - מאופיינת באופן טבעי על ידי שינויים אקלימיים, מחלות ותנודות שווקים. בנוסף לאלו החקלאות נמצאת תחת מתקפה מתמדת של משרדי ממשלה ופקידים, ניסיון מתמשך לפירוק מערכות חקלאיות מתוכננות, פתיחת יבוא של מוצרים חקלאיים והסרת מכסי מגן, בעיות בנושאי מים וקרקע ועוד - בד בבד עם אובדן החשיבות לחקלאות בעיני חלקים רבים בציבור הישראלי.

אתגר לא פשוט ועלינו להיות מקצועיים וטובים על מנת להמשיך לקיים את החקלאות באשדות המהווה חלק נכבד בהכנסות הקיבוץ.

תוך כדי התהליכים המרכזיים המתרחשים, אשדות יעקב שומרת על עקרונות אנושיים של ערבות הדדית, דאגה לפרט וקיום קהילה תוססת ואיכותית. אני מאחל לכל בית אשדות יעקב איחוד שתהיה לנו שנה טובה - אושר ושגשוג, חג שמח, שמוליקג שמח –

שמוליק לשם

שנה חדשה בפתח, זמן מתאים לעצור ולסכם את אשר עשינו ולתכנן את שנעשה בשנה הקרובה.

התדמית הציבורית של הקיבוצים נמצאת בשפל והשיח הציבורי במדינה אינו אוהד את התנועה הקיבוצית וההתיישבות העובדת בכלל – כולנו עדים לניסיונות של גופים שונים, ממשלתיים ואחרים, לפגוע בהתיישבות- ברצונה להתרחב ולקלוט בנים ופיתוחה הכלכלי, בעיקר בחקלאות.

בשנה האחרונה מתקיימים בקיבוץ מספר תהליכים מרכזיים וחשובים מאד שיקבעו איך תיראה אשדות יעקב בשנים הבאות.

תהליכים אלו מורכבים, סבוכים ובאופן טבעי יוצרים חששות מפני השינוי - אך הם חיוניים להמשך קיום הקיבוץ והקהילה.

חשוב שננהל אותם, באופן בו אנו נוהגים, בפתירות, בשיח בין חברים ולבסוף בהחלטות והסכמות רחבות ככל הניתן.

הנושאים המרכזיים הם:

- **"אשדות 2021"** - תהליך רב שנתי המתבצע בקהילה בסיועו של גלעד לוי ובעסקים בסיועם של אייל שוורץ ואייל שלמון. תהליכים אשר מטרתם לשרטט את "מפת הדרכים" וגיבוש הסכמות ו"מפת דרכים" לקהילה ולעסקים לשנים הקרובות.

- **שיוך דירות** - בסיועו של עו"ד יונתן גולדשטיין.

- **קידום נושא הבניה**, תכנון פיתוח התשתיות לשכונות הבאות, כולל קביעת כללי בניה בתוך הקיבוץ.

ברקע הדברים אנחנו עובדים ב"חוסר וודאות" לגבי שינויים המתגבשים בנושאי מיסוי הקיבוצים וביטוח לאומי - אשר יכולים להשפיע רבות על המבנה הכלכלי של הקיבוץ ושל החברים. נושאים אלו מטופלים

שנת תשע"ז -

מהי מבטיחה? מה מסתירה?

כל שנה – שנה חדשה!

העיתוי – א' תשרי, חודש ספטמבר כמעט אוקטובר בלוח השנה של העולם העסקי המערבי, שלהי הקיץ, תחילת הסתו, סוף עונה חקלאית ולפתחה של עונה חקלאית חדשה.

אנחנו, כמו גלגל הזמן מסכמים כל שנה תוך התכוונות והתכוונות למעשים ולאתגרים החדשים העומדים בפנינו. שעה של חשבון נפש המביט ומסכם את שעשינו והשגנו, ומנגד מביט בעיניים למה שרצינו לעשות ולא עשינו ולא השגנו. מציבים מחדש יעדים, תקוות, שיפורים וחידושים לשנה שבפתח.

בשנה החולפת עסקנו במיוחד:

בנטיעות של מאות דונמים **במטעים**, 120 דונם של אבוקדו, 150 דונם של בננות, 19 דונם של תמרים ו-30 דונם הרכבות של מנגו.

בחשיבה מחודשת על המבנה הארגוני של הענף לקראת הטמעתו ועבודה על פיו בשנה שתבוא.

בחיפוש אחר גידולים מיוחדים שניתן לגדל בחממה ע"י צוות **הגד"ש** והתקשרנו עם חברת ביו-בי משדה אליהו לגידול מזון למדביר ביולוגי שהם מספקים.

בהעמקת שיתוף פעולה עם **גד"ש** נוסף והתקשרנו עם **הגד"ש** של שער הגולן בעסקה משותפת.

במציאת המימשק הנכון לשמירה על בריאות העופות בלולי **ההודים** וגם **הפטס**, מציאת פתרונות להתמודדות עם תנאי מזג האויר באזורנו, בעיקר החום. בחינה של מערך טיפול בפגרים שעדיין לא הגיע ללול, לא החל לפעול ומעכב את התקדמות הטיפול בנושא. הבנה ולימוד של הרכב המזון הנכון שיבטיח עליה במשקל של העוף ברמה ובקצב שיבטיחו תשואה כלכלית ראויה. לצד אתגרים אלה מתמודד ענף בעלי הכנף עם ירידת המחיר שמקבל המגדל על ק"ג משווק. ירידת מחיר שפגעה מאוד ברווחיות הענף באשדות יעקב.

בהשגת התנאים לייצור כל מכסת החלב **רפת נטופה** חזרה לשגרה ושיקום העדר מהמחלה שפקדה אותו לפני שנה. בבניית מתבן חדש ובתכנון והתחלת בניה של יונקיה חדשה.

בתובלה אנו בהתמודדות יומיומית עם שחיקת המחירים מתוך מטרה להמשיך ולשמור על רווחיות הענף.

בנהרא התאמה של עבודת הצוות לקהל האורחים שהשתנה, והרחבת מספר הלקוחות הישראלים הפרטיים-קהל שיש לו דרישות גבוהות לשרות ואיכות מתקן. עמדנו בדרישות בהצלחה ואם הרבה תוכניות לשיפור בשנה הבאה.

רכב אשדות בהתמודדות יומיומית לשינוי מגמה של הענף והפיכתו בחזרה לענף מן השורה, שתורם את תרומתו לרווחיות של אשדות בעמק ואגדה. משימה שכעת מצליחה ובשנה הקרובה נדרש לייצבה.

באיתור מיקום למתחם תפעולי של **ענפי החקלאות**. מתחם שימוקם באזור סככת הבננות של היום ויחליף את המיקומים הפזורים באזור המשקי הישן בין סככות הרפת.

באיתור מקום לבניה של חוות הודנים במגמה להוציא את הפטס מהקיבוץ ולמקמו בחוות ירמוך.

בהקמה של מערכות פוטו-וולטאיות על גגות המוסך ומגרש הכדורסל. שתיים נוספות מתוכננות להקמה על גגות הלולים בסירין.

בתאגידי 'לוג' – הגדלת המכירות, ביסוס והעמקה של העבודה ב'לוג פלסטיקון', חלופי גבריי ברמת ההנהלה ועדכון התוכנית הרב שנתית תוך לימוד והגדרה של המשאבים הנדרשים למימושה.

המשך בעמוד הבא

שנת תשע"ז – מהי מבטיחה ומה מסתירה - המשך...

ברמת הארגון –

עסקנו בלמידה וגיבוש של תוכנית פיתוח רב שנתית לאגדה ואשדות בעמק. במהלך העבודה למדנו והגדרנו מהם המשאבים העומדים לרשותנו, הגדרנו את הכיוונים ובעתיד הקרוב נציג את מסקנות העבודה ודרכי הפעולה שבכוונתנו לאמץ.

בנינו מתווה לקליטת בנות ובנים המשתחררים מהצבא לעבודה בענפי החקלאות. התחלנו לראות את הפירות כאשר בפתח קליטה של חלקם בענפים. קליטת בנים היא זריעת זרע לבאות מתוך תקווה שינבוט וישריש. אין זה מחליף את החיפוש והאיתור אחר עובדים קבועים שהוא מורכב ולעיתים סייזיפי. העבודה בחקלאות קשה ולא רבים מוכנים להתנסות בה.

כל זאת, בראשי פרקים בחצר שלנו. מסביבנו האדמה בתזוזה מתמדת, האיזונים וחוסר הודאות הפוקדים את החקלאות והחקלאים בארץ גורמים לנו לחדד את החושים ולפעול ביתר זהירות ונחישות.

חקלאות והסובב לה היא אורח חיים ולא רק פרנסה, ומכאן שואבים העוסקים במלאכה את כוחם. לי לא נותר אלא לברך אתכם על כך, להמשיך ולתמוך בדרך החיים שלכם ולדבוק באופטימיות והתקווה שיודעים לשלב בכל מעשה ידיכם.

מנהלים ועובדים יקרים, המושכים בעול כל ימות השנה- תודה על הנאמנות, המסירות וההשקעה הבלתי מתפשרת ושאינה תלויה בדבר. מכס שואב הארגון את כוחו ויכולותיו ומן הראוי שנאמר לכם זאת.

ולקראת השנה החדשה –

התחלה זו הזדמנות להפעיל את הכפתור של החלום, של התקווה, של ההתחדשות, של העוצמה שביחד, של העוצמה שבערבות ההדדית, של העוצמה שבצניעות, של התעוזה וכל זאת למען הביסוס והקידום של החוסן הכלכלי חברתי שלנו ושל השותפים שלנו.

ומכאן בחרתי לאחל שנשכיל לשלב במידתיות הראויה בין החדש למתחדש. להפתח לרעיונות אחרים ואת הטובים שבהם להפוך לשלנו.

שנשכיל לשלב בין הכלכלה לחברה, לחזק את החוזקה המונחת בבסיסה של השיטה הכלכלית הקיבוצית תוך שימת לב שחולשתה של השיטה לא תעכב.

שנדע לנצל ההזדמנויות ולהתכונן כהלכה לאיומים.

שכל השותפים בעשייה ימשיכו להיות מחויבים לה במלואם ושנדע אנחנו להעריך ולהוקיר מחויבות ועשייה זו.

תהא השנה האאה,

נת מ'יחה וה'מחה,

נת diece וה'מחה

נת ס'פ'נות וס'פ'נות

נת fe ו'מ'רות

נה ש'ה נ'מ'יק ז'צ'צ' ק'ד'י'מה

ל'ביסוס הצ'מ'י'ד ע'ט fe ה'ד'רות הא'י'ט

ו'ק'י'צ'ור נ'ה ט'ובה.

עמית אורלנד

ברכת מנכ"ל לוג לעובדי החברה

בטקס הרמת כוסית לכבוד השנה החדשה

השנה היא תוצאה ישירה של עבודת צוות מוצלחת בכל הרמות, אם בשיווק ומכירות מול הלקוחות, ההתנהלות של מח' האיכות פנימה מול מחלקות הייצור ואם כלפי חוץ בהתמודדות עם הלקוחות, מחלקת הפיתוח בהכנסת מוצרים חדשים והתמודדות עם אתגרים רבים, מחלקת התפעול על שלוחותיה הרבים בייצור, באחזקה, במחסנים, ברכש, בתפ"י, בחומרי הגלם, אם הבית ועובדי הניקיון, מחלקת הכספים ומחלקת משאבי אנוש – תודה לכל אחד ואחת מכם.

כשאנו יוצאים עכשיו לשנה החדשה אני מעודד כל אחד מכם לחשוב איפה אתה או את יכולים לקחת אחריות אישית, להיות יותר נחושים ודבקים במטרה, יותר לחשוב מחוץ לקופסא ולקחת יוזמה מעבר למשבצת המצומצמת של כל אחד מאיתנו כדי לאפשר ל'לוג' להתפתח ולהתקדם טוב יותר ומהר יותר.

עבודת צוות זו, עם חברי צוות מקצועיים ומסורים, מהווה יסוד קריטי להמשך ההצלחה שלנו – באחדות נמשיך לנצח ונהפוך את 'לוג' לחברה גלובלית, חזקה ויציבה עם דומיננטיות טכנולוגית ויכולות ייחודיים, חברה שיוזעת להביא ערך רב ללקוחותיה, עובדיה ובעליה ובכך להבטיח ש'לוג' תמשיך להוות בית חם לכולנו, להתפרנס בכבוד ולתרום את חלקנו הצנוע לחיזוק הכלכלה שלנו, כאן בישראל.

מאחל לכולנו ימי חג שקטים ורגועים. שנקח לנו זמן אחד לשני עם היקרים והקרובים ביותר אלינו. שנאגור כוחות חדשים ושיהיה לנו זמן לחשוב ולדמיין עתיד טוב ושנה טובה.

**אחא אכא ואלאפחאויכא נה סואה,
נת בריאלא, אמה אאפה!**

אפרים אולמר

עובדים, עמיתים וחברים יקרים,

ראש השנה הוא סוף והתחלה גם יחד. סוף לשנה שחלפה ושנה חדשה בפתח. הזמנות לחשבון נפש, לסלוח ולשכוח למי שפגע בנו, כי מי שסולח משחרר לא רק את מי שסולחים לו אלא משחרר את עצמו מעול של תסכול וכעס שלא מועילים ורק מושכים אותנו לאחור. השנה החדשה היא הזדמנות חדשה לשמח את הקרובים לנו ולחוש כמה טוב זה עושה, לעשות טוב. השנה החדשה היא גם הזדמנות לחלוט על שנה טובה יותר, להביט לאחור לרגע ולחשוב על כל הטוב שהיה וכך בהכרת תודה עמוקה להסתכל בעיקר קדימה ולהתמקד בעתיד ובטוב שלפנינו.

כפי שאמר הנרי פורד, "כשנדמה שהכל פועל נגדכם – תזכרו שמטוס ממריא נגד הרוח, ולא לצדה".

אני מעודד את כולנו להיות מלאי תודה על מה שיש לנו ולראות את חצי המלא של הכוס ואם אתם לא רואים את זה, תתאמצו, חפשו ותנסו לראות את חצי הכוס המלאה, זה שווה את זה! זה משנה אתכם ואת סביבתכם כי אופטימיות מייצרת הזדמנויות ופסימיות הורגת אותן.

העולם לא נהיה פשוט יותר, התחרות הגלובלית עליה דיברנו גם בשנה שעברה ממשיכה להתקדם ולהיות קשה יותר. זה נכון בכל התחומים ולתחום הפארמה בפרט וכאן ההזדמנות שלנו, להתמודד ולעלות כהה, להתקדם בכל המחלקות ובכל הרמות ב'לוג' ולחזק את היחסים ארוכי השנים שלנו עם לקוחותינו המרכזיים, וכך גם בתשתית טובה יותר והזדמנות לרכוש את אמונם של לקוחות חדשים. כל אלה מעלים את מחסומי הכניסה למתחרים ולמתחרים פוטנציאליים.

בשנה שחלפה 'לוג' הצליחה להתקדם: המכירות עלו ויחד איתם גם הרווחים. כל אחד מכם תרם לתוצאות טובות אלו. הרשו לי לנצל הזדמנות זו ולהודות לכם, תודה על המאמצים, המקצועיות והנחישות לפתור בעיות גם אם לא תמיד בתנאים אופטימליים.. התוצאה הטובה של החברה

ראש השנה תשע"ז

תרבות אשדות – עושים קהילה

הכל מתחיל מהכרות וחיבורים.
חיבור של הפנים לשמות והשמות
לקשרים וקשרים לחברים.

ומה בהמשך:

6.10 חמישי, סיור סליחות לילי בצפת

בשעת לילה מאוחרת, כשדמות אדם כבר לא נראית ברחוב, קסמה של צפת מתגלה. סיור בסמטאותיה הקסומות של העיר העתיקה לאור פנסי הסמטאות המוארים באור יקרות, נסייר בעקבות מקובליה של צפת ונתבשם מריחה המסתורי של העיר, נבצע חלקים מתפילת הסליחות ונקבל הסברים על סגנונות התפילות. הסיור ישולב בדברים מרתקים על הסודות המוסתרים בתפילת הסליחות. מדוע דווקא בחודש אלול אומרים סליחות? והקשר של אדם לחברו בתקופה זו.

מה מביאים: נעלי הליכה, מים, אוכל ובגדים חמים.

שעת יציאה: 19:30 ליד תאי הדואר

חזרה משוערת: 1:00

מחיר מסובסד למשתתף: 50 ₪

המחיר כולל הסעה והדרכה

השתתפות מעל גיל 18

הרשמה במייל

tarbut.ashdot@gmail.com

מה היה לנו:

שבת שעברה הייתה עמוסה באירועים קהילתיים:

פתחנו את הבוקר בשוק הפרוות המסורתי בניצוחן של זוהר יחיאלי ורותם רז.

בשעה תשע בבוקר מילאו את גן השעשועים דוכנים רבים ומגוונים, ברובם של תושבי הישוב שהציעו את מרכולתם בפרוות.

השוק היה שוקק חיים, יפה, צבעוני ושמח! תודה רבה לזוהר יחיאלי, רותם רז ושירה גלבוץ (מהמאוחד) שכבר שנים רבות מטפחות את היוזמה.

אחר הצהריים בשעה 17:00 נפגשנו לאירוע קהילתי בחדר האוכל –

"הפנים של אשדות" - פותחים שנה

בכניסה לחדר האוכל הוצגה תערוכה צפה של 120 משפחות ויחידים, תושבי הישוב שהצטלמו, כתבו ואיחלו שנה טובה לישוב. תודה רבה לכל מי שבחר להשתתף ולשלוח תמונה.

לאחר מכן נכנסנו לחדר האוכל למשחק חברתי בקבוצות.

תודה רבה לצוות המארגן על העזרה הגדולה בהפקת האירוע - לאור פרח, מיכל פרידל, ירון חזן, יניר אלטר, אלית חזן, דקל ערוסי, מיכל רום ורוני זיו. ולעטי אלטר על ההנחיה.

ראש השנה תשע"ז

תרבות אשדות – עושים קהילה

שמחת תורה – יום שני, 24.10
במגרש הכדורסל
טיול מבוגרים – יום שבת, 29.10
עם חדוה הדר, פרטים בהמשך.

בקשה:
אנחנו זקוקים לצוותי הקמה ופירוק
לאירועים שבחגי תשרי.
מי שמוכן להתנדב ולתת יד להצלחת
האירועים מוזמן ליצור קשר איתי בנייד
050-8651943 או במייל
tarbut.ashdot@gmail.com

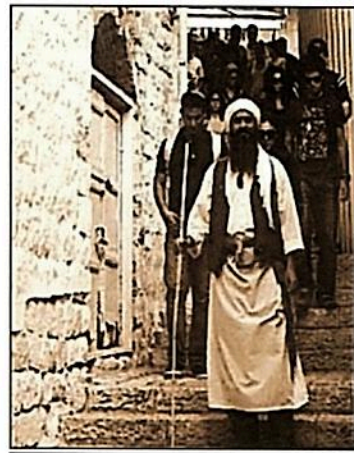
חג שמח ושנה טובה עם הרבה עשייה
עדי

"...שלוש לעלמי העץ"

לחג של אב, לערפלי-אלול..."

נתן יונתן

תרבות בחגי תשרי

ערב ראש השנה – יום ראשון, כ"ט
באלול (2.10), טקס וארוחת חג, בשעה
18:30 בחדר האוכל.

סיור סליחות בצפת – יום חמישי
6.10, יציאה בשעה 19:30 מהרחבה
שליד תאי הדואר.

ערב יום כיפור - יום שלישי, י' בתשרי
(11.10) "השתיקות שבין המילים"
בשעה 20:30 בחדר האוכל.

בניית סוכה וסדנת קישוטים לסוכה
יום חמישי, 13.10, בשעה 17:00
ברחבת חדר האוכל.

ערב חג סוכות - יום ראשון, י"ד
בתשרי (16.10) ערב החג המסורתי
בשעה 20:00 בדשא שליד גן
השעשועים.

סוכה חברתית – יום חמישי, 20.10,
ארוחת ערב וסרט לכל המשפחה, בשעה
18:00 בסוכה ברחבת חדר האוכל.

"בירה ונשירה" עם שרה'ה שרון –
מוצ"ש 22.10, בשעה 22:00 בסוכה
ברחבת חדר האוכל.

טקס יום כיפור קיבוצי תשע"ז

טקס יום כיפור הקיבוצי תשע"ז

יתקיים ביום שלישי י' תשרי תשע"ז
11.10.2016

בשעה 20.15 בחדר האוכל

השתיקות שפין המילים

בסיפור, שיר, תמונה ...

**"הדומיה דוברת לא פחות מן הדיבור
אך צריך להתאמץ ולהאזין
להמייתה החרישית"
השתיקה היא איזור דמדומים
בין הזכרון והשכחה..."**

ברקע יוצגו תמונותיהם של חברינו והוריהם, בנינו, ילדינו שהלכו לעולמם. ואנחנו זוכרים...

הטקס יתחיל בדיוק בשעה 20.30

הציבור על כל גווניו מוזמן זהו ערב שנותן הזדמנות של יחד.

צוות החג: ברוריה שרון, לירון ראובני

שימו לב לשעה.

נענינו לבקשה והטקס יתחיל בדיוק ב - 20:30

מה שיאפשר גם למתפללים בבית הכנסת להשתתף בערב יום כיפור שלנו.

הצמים שאינם מקפידים על קלה כחמורה, אתם תעשירו את הקהל בנוכחותכם.

דור הביניים והצעירים אל תחמיצו הזדמנות לעצור רגע את היום יום, לתת עוד צבע לערב. ולחזק את שירת הקהל שיפתחו שערי שמים.

ואחרונות/ים

וחביבות/ים חברותינו וחברינו מההרחבה ברוכים תהיו בבואכם.

צוות החג

סיכום שנה

- הנגריה לאן? לאחר שתסתיים שנת הפטור מארנונה, וזה קרוב מאד, סביר להניח שעוד מבנה היסטורי יימחק לו ממפת דלהמיה.
- הגינה הקהילתית- פרוייקט שסיכויי הפתיחה שלו היו די בינוניים, מפתיע לטובה, הרבה בזכות חריצותם של משה מנטל ועדי גל.

- לאחר שני עשורים, מסיימת עדה חזן את שליחותה כמנהלת הרווחה לטובת פנסיה, ומוחלפת בנציגת הדור הצעיר זוהר יחיאלי.

- קמפיין הבחירות למועצה יוצא לדרך עם ארבעה מועמדים רציניים והצעיר בהם עידן גרינבאום.

- מדרכת השילוב, כשמה כן היא, מגשרת על הפער שבין הקיבוץ להרחבה.

- המונומנט להנצחת דור הוותיקים ומייסדי אשדות נקלע למשבר, לאחר שאשדות מאוחד מודיעה שבשלב זה היא מחוץ למשחק.

- פרוייקט המים החמים הסתיים בקול ענות חלושה, אבל הקולטנים שעל הגג ומיכל המים נותרו על עומדם, זכר לימים נשכחים.

- הסתיימה עקירת 'השטח הגדול' והוותיק שרוב עציו היו מזנים עיראקים שלא עמדו בתחרות.

- סופת טורנדו בדושן מלווה בברד, גורמת נזק כבד למטע הבנות, המגנו וחממת הגדש שמסתכם במיליונים.

- בעקבות עצירת המיקופלסמה ברפת נטופה נקנות עגלות חדשות להשלמת הפער.

המשך בעמוד הבא

רפרפנו בעלונינו וזה מה שדלינו בחכתנו המחוררת. לא התיימרנו להקיף את כל הארועים ולצלול אל תוכם, כך שאם ארוע, שלדעתכם היה חשוב וגורלי לאשדות, איננו נכלל כאן, אנחנו כבר מתנצלים. ניחל לשנה טובה לא פחות, עם הרבה יותר גשם ושפע של יחד ועשייה משותפת.

- גרעין כ"ח צבר שהגיע מפזורות אמריקה הצפונית והלטינית ומתאקלם היטב בצה"ל.

- מרוץ אשדות הראשון לאור נרות וסטיקלייטים יוצא לדרך. מקבץ מרשים של סבים הרצים לצד נכדיהם, יוצר תפאורה נהדרת. על הארגון: יותם ומייגן בארי.

- גשם ראשון שממש לא מבטיח חורף אמיתי נוחת על שדותינו והחצבים מזדקפים במלוא הדרם.

- גבי פינסקי רכזת התרבות האגדית ומנהלת בית גבריאל, מוחלפת לאחר חצי יובל שנים בדורון רות.

- פרוייקט השימור של אנדרטת אשדות, שנעשה ביד אומן מגיע אל סיומו.

סיכום שנה - המשך...

- כניסתם של רעולי פנים לכל-בו נמנעת בזכות עירנותו של שומר הלילה.
- רעיון שיתוף הארכיונים של שני האשדותים לא יוצא לפועל... עד מתי נתחשבן?
- עידן גרינבאום נבחר בסיבוב שני לראשות מועצת עמק הירדן (אחרי שגבר בפער ניכר על גבי אסס) וזוכה לנשיקה מצלצלת מאימו הגאה נטע.
- גידור הפעוטונים (המזעזע לטעמי האישי) הופך לעובדה מוגמרת על פי הנחיה 'מלמעלה'.
- אשדות איחוד זוכה לראשונה בתולדותיה במרוץ העצמאות, בזכות הכנה מדוקדקת ומוקפדת של אייל אלטר.
- דקל איתן מחיל התותחנים נבחרת למצטיינת נשיא, רם הראל מפלח"הן נחל למצטיין אוגדה.
- מעליות בקיבוץ? תתפלאו. קס צוות לבדיקת הנושא.
- אשדות מביאה למנוחת עולמים את חברותינו וחברינו היקרים שתרמו תרומה חשובה להצלחת המקום: דיויד שטיינברג, יוסי הראל, ציפורה וייסבליט, גמליאל איתח, גנסיה לביא (בת 103 במותה), ויפה פז. יהי זכרם ברוך.
- החלטה על פיזור 40 ערכות 'שקי קקי' עוברת ומבוצעת בימים אלה למרות הרמות גבה והתנגדויות. ימים יגידו אם הועיל ועד כמה.

המשך בעמוד הבא

- מחפשים 'רגל שלישית' שתבטיח את עתיד הקיבוץ. עד כה לא שמענו על משהו קונקרטי.
- התגלה האיש שבזכותו הפשפש בדושן עלה למעלה – סער עידו
- חידוש תקשורת מסעיר - אשדות עוברת לעלון דיגיטלי. סקר מגלה שהרוב רוצה עלון נייר.
- מסתמנת עוד שנת בצורת, אך לפי שעה אין קיצוצים במכסות המים.

- 'איש השנה של עלון אשדות' הוא מנהל הכל-בו ומגזר המזון - ישי יחיאלי.
- יום האישה IN יום הגבר OUT
- גשר נהריים מוחלף במיסעה אחרי שנתיים וחצי של הדממה.
- פורים שפוי יחסית עובר על כוחותינו.
- מערכת החינוך האשדותית, לקראת מעבר לניהול ואחריות האגודה הקהילתית נוף אשדות, מקבלת ראש חדש סא"ל (מיל) אמנון אביגדור שמחליף את סא"ל (מיל) גיא צליל.

סיכום שנה - המשך...

- להקות של דרורים ועורבים נקלטות בין הערביים במצלמתו החדה והרגישה של עמוס גל.

- מתחילים שנה חדשה בימול גלעד, אולם היכל הספורט הבית ספרי עודנו משותק.

- גן-זית, השלישי במניין גניה של אשדות, מסמל את גידול האוכלוסיה, והאשדותים שבים וחוזרים בהדרגה אל גודלם המקורי, אי שם בשנות הארבעים.

- התקציב החמש שנתי, שדיוניו נמשכים כבר חודשים, עובר בקלפי ברוב גדול

שנה טובה לכל בית אשדות!

ערך: אבנרון
צילום: עמוס גל

- השופטת בדימוס איילה פרוקציה שבה לבקר במחוז ילדותה אחרי 60 שנים של נתק, ומוצאת שהמקום שעזבה נשאר בית.

- קטיף האבטיח מסתיים ביבול גבוה ומחירים טובים מאד. ענף הגד"ש מעבד עשרות אלפי דונמים בעמק ומחוץ לו בעזרת צי טרקטורים חדיש ומשוכלל.

- מפל נהריים בעזרת תעלת האפס זורם (כמעט) כמו פעם. אבל איפה התיירים??

- אזרח ירדני, יש אומרים מעורער בנפשו, חוצה את הגבול, מיידה אבנים במכוניות חולפות ולבסוף נורה ונעצר ברפת של דגניה.

- קייטנת אילן מתקיימת בפעם ה-17, ברציפות בזכות חברת הנעורים, סמדר ינאי והמון רוח התנדבות.

- אורי ניב מדווה על 65 שנים לפילוג, שיש הסבורים שטרם השתחררו ממנו לגמרי.

נהרא לקראת תשע"ז

יונתן אלטר

מתוך הבנת העניין הזה, הועדה הכלכלית של הקיבוץ אישרה לנו בתחילת השנה, תקציב, לתכנון השיפוץ המבוקש. לאחר מכן, נבחרה ארכיטקטית. היא עשתה הכרות עם הבית, עשתה הכרות עם נהרא, ישבה, בעיקר עם אדוה, שהעבירה לה את רוח נהרא, אדוה שיתפה את הצוות ולפני כשבועיים, קיבלנו את המוצר המוגמר במצגת מיוחדת תלת ממדית המאפשרת לכל המעוניין, לראות את חיצוניות הבית מכל צדדיו ולבקר בחדרים. התלהבנו. עכשיו צריך אישור להשקעה של כמיליון ₪.

אדוה (מנכ"ל נהרא) וישראל (יו"ר נהרא) ישבו על המספרים, עם ענת (החשבת) שהעלתה אותם על מצגת, שיתפו את עמית (מנהלת העסקים) והביאו את נושא שדרוג, בית 71 לדיון בוועדה הכלכלית של הקיבוץ. הנימוק המרכזי לשדרוג הבית הוא, גידול באירוח ישראלים, הנובע מהשיווק המסיבי (באינטרנט), ליחידים ומשפחות ישראליות הדורשות תנאים טובים יותר בחדר ומחוצה לו, ירידה בתיירות הנכנסת. והמצב של בית 71: חלונות עץ מתקלפים, מרצפות וותיקות, מקלחות קטנות, חוסר מרפסות בקומה השנייה ועוד. חברי הועדה הכלכלית התלבטו, הציגו מצבים אפשריים בעד ונגד, שאלו שאלות, קיבלו תשובות, העלו הרהורים לכאן ולכאן ולבסוף הרוב החליט לאשר את שיפוץ בית 71 בכ- מיליון ₪.

זה אומר שעם תחילת החורף, העונה החלשה בתיירות, ייסגרו בנהרא 12 הדירות בבית 71 וניכנס לשיפוץ שישלים את השדרוג של נהרא שהתחיל ב- 2013 עם שדרוג 20 חדרי הגן, המשיך ב- 2014 – עם שדרוג 12 חדרי הפאטיו.

למרות סגירת 12 חדרים בחודשיים האחרונים של השנה, אנחנו מקווים לעמוד בתכנית השנתית של 2016: להכנסה ולרווח. לאחר שדרוג 12 הדירות נשתמש בשדרוג להגדלת ההכנסה, על ידי הגדלת מספר האורחים בחדרים היפים האלה, והעלאת מחיר הדירות האלה.

שנה טובה !

עד כה, אוגוסט 2016 נהרא עומדת בתכנית הכלכלית של השנה וזה מיוחד כי מאז 2012, בשלוש השנים האחרונות, לא הצלחנו לעמוד בתכנית. לפני מספר חודשים (מאי 2016) כתבתי בעלון את הסיבות לשיפור. אמנה אותן שוב, בקצרה:

1. התחלת עבודה מקצועית בשיווק באינטרנט ליחידים ומשפחות. עד 2015 התקשינו להגיע אליהם. לכן שכרנו חברה מקצועית שהקימה לנו אתר אינטרנט מקצועי, מתופעל ודינאמי www.nehara.co.il החברה, מתפעלת את עמוד הפייסבוק שלנו, שולחת ניוזלטר חודשי בתכנה מקצועית, ונותנת לנו עצות לשיווק באינטרנט על בסיס יומי.

2. רכישת תכנת ניהול מלון מקצועית המקלה על הניהול והתפעול ולא פחות חשוב מזה, מאפשרת הזמנות און-ליין, דרך האתר שלנו או דרך Booking, מכל הארץ והעולם. תופסים חדר, משלמים וזהו. שיטת הזמנות שמתפשטת ועולה.

3. שדרוגים כמו: החלפת ריצפה ב- 20 חדרי הגן שנתנה לחדרים מראה מכובד יותר. העברת הקליטה האנלוגית (ספרתית) בטלוויזיות, לקליטה דיגיטאלית (דרך ממיר), מה ששיפר את איכות הצפייה.

מתן כרטיס כניסה לבריכות של בית אייל, לכל מי שמגיע בחודשים החמים בהם הבריכה שלנו סגורה: אפריל, מאי, ספטמבר, אוקטובר.

וכמובן המשך הקפדה על ניקיון החדרים, טיפוח הנוי, שמירה על רמת האוכל ושירות מכל הלב.

באותה כתבה (מאי 2016) גם כתבתי שמאד חשוב לנו שיאושר שיפוץ בית 71 הוא הבית הדו-קומתי שלנו שלא שופץ מאז היווסדו כאירוח כפרי, לפני כ- 18 שנה. הזכרתי שמקובל בבתי מלון, כל 7 שנים לבצע שיפוץ רציני בחדר ולהחליף את כל תכולתו, אנחנו חסכנו את זה, אבל לא יכולים לחכות עוד יותר, חייבים לשפץ.

נר נשמה אוקטובר

ארכיון אשדות יעקב איחוד

וינשטוק	אריה	17.10.1936	ב' חשון תרצ"ז
הוץ	אליעזר	15.10.1948	י"ב תשרי תש"ט
דנא	יהונתן	30.10.1950	י"ט חשון תשי"א
זיס	מנחם	9.10.1951	ט' תשרי תשי"ב
פלג	דני	21.10.1956	ט"ז חשון תשי"ז
שרעבי	אפרים	30.10.1956	כ"ו חשון תשי"ז
אהרונשטם	יחזקאל	16.10.1957	כ"א תשרי תשי"ח
דרכסלר	הלנה	30.10.1961	כ' חשון תשכ"ב
שפירא	חיים	10.10.1963	כ"ב תשרי תשכ"ד
בן-פורת	דוד	22.10.1963	ד' חשון תשכ"ד
דובי	אליהו	15.10.1965	י"ט תשרי תשכ"ו
פס	סופיה	16.10.1965	כ' תשרי תשכ"ו
ניב	חייקה	17.10.1996	ד' חשון תשנ"ז
שניפר	חנה	13.10.1971	כ"ד תשרי תשל"ב
פדלוצקי	פרידה	29.10.1971	י' חשון תשל"ב
קריוגר	סילבלי	6.10.1973	
ברקאי	יעקב	7.10.1973	י"א תשרי תשל"ד
פייקוב	יפה	29.10.1977	י"ז בחשון תשל"ח
בן-ארצי	לאה	10.10.1983	ג' חשון תשמ"ד
לביא	הלל	25.10.1989	כ"ו תשרי תש"ן
דיין	קלרה	19.10.1990	ל' תשרי תשנ"א
אלתר	ישראל	2.10.1993	י"ז תשרי תשנ"ד
זינגר	חנה	12.10.1993	כ"ז תשרי תשנ"ד
גפני	ינון	31.10.1994	כ"ו חשון תשנ"ה
היימן	ראובן	23.10.1996	י' חשון תשנ"ז
ניב	אביבה	26.10.1997	כ"ה תשרי תשנ"ח
נייטר	מאשה	24.10.1998	ד" חשון תשנ"ט
גת	בנימין	5.10.2005	ב' תשרי תשס"ו

האם שנת תשע"ו היא שנת השיא במספר החברים שנפטרו באשדות?

בעת הלווייתה של יפה פז ז"ל נשאלתי האם שנת תשע"ו היא שנת השיא במספר החברים שנפטרו באשדות? התשובה היא "לא". בנתונים שאציג לא כללתי את שנת תש"ח ושנים אחרות שהיו בהן מלחמות.

בשנת תשע"ו נפטרו באשדות 7 חברים וחברות. להלן שנים שבהן נפטרו באשדות 7 חברים או יותר:

תשנ"ט – 7

תשנ"ח – 7

תשנ"ז – 11 (כולל אבנר אלטר ז"ל שנהרג באסון המסוקים)

תשנ"ה – 9

תשנ"ד – 9

תשנ"ג – 7

תשנ"ב – 7

הארכיון מאחל לכל חברי ותושבי אשדות יעקב איחוד בריאות טובה, שלווה ונחת.

שנה טובה,

שאול ינאי

פרטים על כל אחד מהנפטרים ניתן לקרוא באתר ההנצחה של אשדות איחוד באינטרנט.

ראש השנה תשע"ז

עבודה עצמית

למה אנחנו לא מנהלים את עצמינו? יונתן אלתר

לדעתי אם אנחנו רוצים שהקיבוץ שלנו יקבל מדליית זהב או לפחות יגיע להישג משמעותי בתחומיו הכלכליים והחברתיים, אז כמו בספורט, עלינו להעסיק אנשי מקצוע מתחומים שונים שילוו את עובדי הענף, את מנהל הענף. כל ענף צריך איש מקצוע בנושא שעוסקים בו, איש מקצוע במשאבי אנוש, איש מקצוע בכלכלה, איש מקצוע בתפעול. היום זה כבר לא מספיק להיות חרוץ ולעבוד קשה, צריך לעבוד נכון. ספורטאי שיגיע לאולימפיאדה ללא מאמן כושר, ללא תזונאי, ללא פסיכולוג ספורט – לא יגיע רחוק. קיבוץ שיחסוך במנהלים מקצועיים – לא יגיע רחוק.

לכן אני חושב שמספר המנהלים שיש בקיבוץ שלנו הוא לא גדול מידי למחזור שהקיבוץ מגלגל, למטרה שהקיבוץ רוצה להגיע אליה. יש פתגם שאומר מי שעובד אין לו זמן לעשות כסף. יש משהו נכון במשפט הזה ואני חושב שאם מדברים אצלנו על קיצוץ בהנהלה, צריך לעשות את זה בזהירות רבה.

ולשאלה השנייה. **למה רוב המנהלים שלנו שכירים?** הנה 6 סיבות למה רוב המנהלים שלנו שכירים?

1. מאז שאני זוכר את הקיבוץ ועד היום, לכל עבודה ותפקיד בקיבוץ מחפשים קודם כל, חבר קיבוץ. זו ברירת המחדל, אם לא מוצאים, אם אין חבר קיבוץ שרוצה ויכול לעשות את התפקיד, המכרז יוצא החוצה. מכאן אני מבין שאם אין חבר בתפקיד ניהולי בקיבוץ זה בגלל שאין כזה חבר שיכול ורוצה.

2. כפי שאמר שאול אלתר באסיפה הכללית. חסר לנו דור של בני 40-50, דור שרובו עזב את הקיבוץ בתקופה שהקיבוץ התלבט אם להשתנות או לא (מאז השינוי, 15 שנים, אין עזיבה רק קליטה

המשך בעמוד הבא

בכל מיני הזדמנויות, בשיחות מדרכה, בדיוני שולחן בחדר האוכל, ב"פרלמנטים משפחתיים" ובעיקר באסיפה הכללית האחרונה עולות וחוזרות שתי שאלות:

1. למה יש לנו כל כך הרבה מנהלים
2. למה רוב המנהלים שלנו שכירים

לפני שאענה על השאלה הראשונה רוצה לספר משהו שלמדתי לאחרונה על ספורט.

שיעור הפציעות בקרב ספורטאים חובבים גדול מזה של ספורטאים מקצועיים בגלל: שימוש לא נכון בשיטות אימון, ביצוע שגוי של תרגילים ופעילות גופנית, גמישות לקויה של מפרקים ושרירים ואי ביצוע תרגילי גמישות על בסיס קבוע, תפריט תזונתי לא מאוזן, עודף משקל, חוסר איזון בין שרירים שונים, ליקויי יציבה, עליה לא הדרגתית בדרישות הגופניות, אימון חרף תחושת כאב, בעיות מנטליות.

מסתבר, ספורטאי שרוצה להגיע להישגים, ספורטאי שרוצה לזכות במדליית זהב, צריך להיות מקצוען. ספורטאי מקצוען הוא ספורטאי שנעזר באנשי מקצוע. פעם לספורטאי מקצועי היה מאמן אחד שנתן תשובות לכל התחומים, היום לכל ספורטאי מקצועי, יש **בנוסף** על המאמן האישי גם מאמן כושר מקצועי, פיזיותרפיסט, רופא ספורט, פסיכולוג ספורט, תזונאי. היום כדי להגיע להישגים הספורטאי נדרש לשליטה מלאה בגוף וברגשות ולשם כך הוא מוקף אנשי מקצוע. במשלחת ישראל לאולימפיאדה בריו היו 42 ספורטאים ו-62 מלווים מקצועיים (ו-36 עסקנים). ספורטאי ישראל השיגו 4 מדליות.

ונחזור לקיבוץ

אנחנו דורשים מההנהלה שלנו להשיג לנו מדליית זהב בכל תחום: רפת, בנות, תיירות, מוסך, תובלה, תעשייה וגם בניהול הקהילה. בסיום כל שנה אנחנו מתרעמים עליהם אם לא קיבלנו מדליית זהב או לא הגענו לפחות לאיזשהו הישג משמעותי. אם אין הצלחה אנחנו אומרים לעצמנו שהתוצאות שלהם הם תוצאות של חובבים.

עבודה עצמית - סוף

אגב,

לא רק המנהלים שלנו שכירים, גם רוב העובדים שלנו שכירים. בלוג יש למעלה מ- 100 עובדים ורק בודדים מהם חברי קיבוץ. ברפת אין אף עובד חבר קיבוץ, בלול – חבר קיבוץ אחד, בחקלאות הצמחית: בננות, מנגו אבוקדו, תמרים, זיתים, גד"ש יש חברי קיבוץ בודדים. בבית הסיעודי לא עובד אף חבר קיבוץ, במערכת החינוך, בחדר האוכל, בנוי, בכל-בו – רוב העובדים אינם חברי קיבוץ.

יש אצלנו בקיבוץ, מאות משרות, מקומות עבודה שמחכות לחברי קיבוץ. צוות מש"א והנהלת הקיבוץ יצרו אמצעי משיכה – בונוסים למי שיבוא לעבוד בקיבוץ ו...

מי שהמצב הזה לא נראה לו – שיבוא לעבוד באחד מענפי הקיבוץ הוא יתקבל בברכה ובאהבה.

ושתהיה שנה טובה

יונתן אלתר

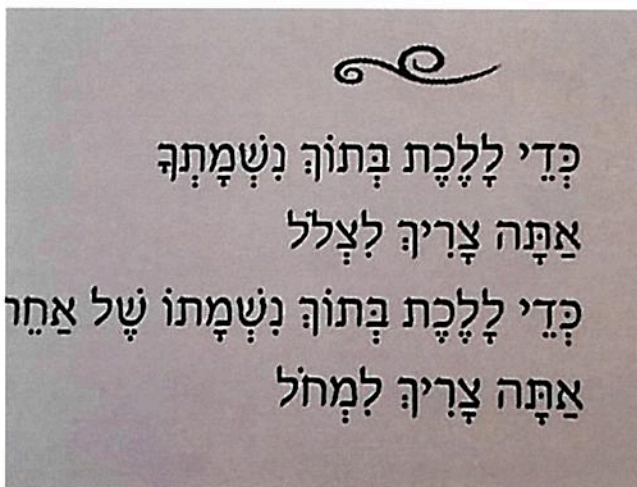
3. כפי שאמר נעם שוחט באסיפה הכללית, בימים אלה, חבר מסודר במקום עבודה בקיבוץ או מחוצה לו לא ממהר לקחת

תפקיד כי מי יודע מה יחכה לו בתום הקדנציה בקיבוץ. פעם כל חבר שלקח על עצמו או הוטל עליו תפקיד, ידע שבתם הקדנציה יימצא לו תפקיד או עבודה, היום זה אחרת ולכן אנשים לא ממהרים לעזוב את מקום עבודתם המסודר, לתפקיד בקיבוץ.

4. מנהל זה מקצוע. היום כבר אי אפשר להחליט למישהו שהוא יהיה מזכיר קיבוץ או מנהל קהילה. או מרכז משק. כמו שלא ניקח היום ל 25 ילדי גן, גננת שלא למדה 4 שנים בסמינר ובד"כ גם נוודא שיש לה ניסיון, כמו שלא ניקח היום לכיתה מורה שלא למד 4 שנים ויש לו תעודה ורצוי גם ניסיון, כך לא נמנה היום לתפקיד ניהולי בקיבוץ חבר מרשימת החברים, אלא ניקח איש מקצוע שלמד, איש שיש לו ניסיון ניהולי מוצלח בקיבוצים ויש עליו המלצות. ואם אין חבר קיבוץ כזה שיכול ורוצה... לוקחים איש מקצוע חיצוני.

5. זה הגיוני שבקבוצה מקרית של 200 חברים, הקיבוץ שלנו, לא יהיה מישהו שיכול לנהל מפעל המגלגל 100 מליון ₪ או לנהל קיבוץ המגלגל 200 מליון ₪. ולכן הגיוני שאם אין כזה בקיבוץ ניקח כזה מחוץ לקיבוץ.

6. בתפקידים מסויימים יש יתרון שהמנהל אינו חבר קיבוץ. הגננות גילו את זה מזמן, אחיות המרפאה גילו את זה, קיבוצים גילו את זה לגבי מנהל קיבוץ. ויש יוצאים מן הכלל, אני חושב שדורון הוא מנהל קיבוץ מוצלח למרות שהוא עושה את זה בקיבוץ שלו. אז אם יש מישהו שרוצה לנהל כאן משהו – שיקום. ואם הוא מתאים, אני בטוח שהוא יתקבל בברכה!

מסעדה שהיא מודל חיקוי

הזמן: ירקות, פירות- ים, דגים וכו'; מצד שני, מחיר המנה מוגבל בגלל שיקולים של צדק חברתי ויוקר המחיה. מצפים ממך כבעל עסק בתחום המזון להצטמצם, להיות יותר עממי במחיר וכו', כשמנגד יש עלויות כבדות ולכן העסק נשחק. בתנאים אלה אתה חייב להיות הרבה יותר חד וממוקד. לכן, מי שעובד על מנות יוקרתיות ומנסה לנפח מחיר, עלול להפגע כמו שקרה ללא מעט מסעדנים ידועים ובעלי ניסיון.

'צל תמרי' נמצאת בקו של יציבות במגמת עליה מתונה כל השנים, כולל הפרק החדש של צמח, כשאנחנו מסתכלים על שתיהן כיחידה אחת. המוטו שלנו הוא לגדול לאט, כי בתחום הזה, אם אתה לא בועט למעלה, סופך שאתה למטה. מסעדות, בניגוד לפעם, יש די הרבה באזור. זה טוב, זה מגוון, זה יוצר תחרות מבורכת שגורמת לך להיות עם הרגלים בקרקע ולא עם האף בעננים.

שמע: אבנר

אחת מתוכנית התחקיר של אמנון לוי בערוץ 10 יוחדה למצבו של ענף המסעדות בארץ עם דגש על מסעדנים ידועי-שם כמו חיים כהן ושגב משה, המתארים תמונה עגומה של הענף, בעיקר במדינת תל-אביב שם קמות ונופלות מסעדות יוקרה חדשות לבקרים. וחשבתי לעצמי הכיצד זה מסעדה פריפריאלית, קלאסית ששמה 'צל תמרי', על שתי שלוחותיה, שורדת קרוב לשני עשורים תוך שהיא מביאה תעסוקה ופרנסה למיטב בנותינו ובנינו ושומרת על רמה קולינארית נאותה מבלי לעשות שינויים מאד דרמטיים. אז ביקשנו לשאול את אחד משני הבעלים, ליאור אבירן (השני דני זאבי) מה סודה של צל תמר וכיצד זה היא שורדת, בשעה שעסקי מזון גדולים ומושקעים ממנה, קמים ונופלים.

צל תמר קיימת 17 שנים בואך 18. הנסיון מלמד שרוב המסעדות בארץ לא מנוהלות על ידי מי שהקים אותן, והמקום מהר מאד עובר ידיים של מנהל ועוד מנהל ואותם אלה שהקימו רצים הלאה. שם המשחק מבחינתו כבעלים, הוא להשאר קרוב לעסק גם מהיבט האירוח, כלומר לראות את הלקוחות בעיניים, להבין אותם, לראות מה טוב ומה לא; וגם בהיבט הכלכלי: קניות, בישול, בלאי, הכנות וכו'. כשאתה נמצא קרוב זה תמיד אחרת.

כיום, הרבה יותר מפעם, הענף נשחק בשני הבטים: חומרי הגלם עולים בהתאמה כל

מזל טוב!
 פופלה ואלי פאר
 פופלת הנכד
 בן פאסל ונופר
 מזל טוב פופלמחה!

זהירות אופניים חשמליות

הודעת המשמרה

מ.ס. 3

בזמן האחרון נתרבה מספר הילדים הגוסעים על גלגליהם על מדרכות העיר. זה מפריע בעד תנועת התושבים ומנחתם ומסכנת את המדרכות.

הנני מדיע בזה שאסור כאסור חמור לנסע על המדרכות על גלגלים. השוטרים קבלו פקודות להשיג על מריו פקודה זו. העברנים יענשו כחוק.

התאחדות הילדים
פד"ר יעקב יעקב

התאחדות
3.10.16

כבר ב- 3/10/1934 הופץ הכרוז הנ"ל

רפואה עם דיפלומה

ענבל ומתן, בני משק שלנו, בחרו ללמוד רפואה, כל אחת ואחד מהסיבות שלו. עתה הם מסיימים את הלימודים הפורמליים ופונים לפרק ההתמחות (סטאג') בסיומו יצטרפו למשפחת הרופאים כמומחים, כל אחת ואחד בתחומו.

ענבל אמיתי בת הזקונים של בושניק ז"ל ורוחלה, סיימה תואר ראשון בכימיה וביולוגיה בירושלים ו-6 שנים נוספות בבית ספר לרפואה בהדסה עין כרם. כעת סיימה את לימודי הדוקטורט והתקבלה לסטאג' בבית חולים העמק עפולה.

מתן שימרון בן הזקונים של שאול ז"ל ואסתר שימרון, למד 3 שנים רפואה בפירנצה איטליה, בהמשך התקבל לפקולטה לרפואה בצפת (שלוחה של בר-אילן) שם סיים את לימודי הדוקטורט. מתן התקבל לסטאג' בבית החולים איכילוב בתל אביב.

הידד לדוקטורים הצעירים, שאפו גדול למשפחות וגאווה עצומה לכל משפחת אשדות.

נלקח מהפייסבוק פוסט של Raziell Razifit

Peer

גם אצלנו הילדים רוכבים על האופניים החשמליות מבלי לשים לב למה שקורה סביבם

"אני הולך לכתוב מילים קשות!! לפוסטמה והטמבל שכמעט רצחתי להם את הילד!!! בן כמה הוא?? בן 9-10?? זהו?? הוא ראה מספיק עולם?? הביא ילדים, בנה בית?? השיג את התואר אחרי שהיה קצין מצטיין בצה"ל?? לא!!", כך פתח הגולש רזיאל פאר את הפוסט שסחף את פייסבוק והביא יותר מ-9,000 לייקים ויותר מ-5,000 שיתופים מעל פורסם אתמול בערב.

"לא ציפיתי שיהיה לו רישיון!! אבל ציפיתי שלכם יהיה רישיון להיות הורים!! כמעט רצחתי לכם את הילד!!!! מה חשבתם לפני שהסמכתם אותו לנוע בנתיב שלי!! יש לי תאוריה רישיון 18 שנה והמון ניסיון ועונשים כדי להתפקח ולהיות נורמלי על הכביש!! לימדתם אותו תמרורים??"

"במקום שיש בו תמרור עצור!! הוא המשיך בנסיעה כאילו הכביש שייך לאחד מכם בלי לראות ימינה שמאלה!! הוא עם אופניים חשמליות גוף צנום בלי קסדה ואין לו מושג תמרור מהו כשהוא דוהר בשטח שלי פורץ! בלי להבחין ימינה שמאלה ואני עם גיפ בלמתי את החיים שלי "הצרחה של הבן שלי עדיין מצלצלת לי בראש!!!! אבאאאאאא לאאאאאאאאאאא!!!!!! ובכי שעדיין לא נרגע!!!!!! הבן שלי יירגע לקחתי אותו לאכול גלידה! אבל שלך?? אם לא הייתי מצליח לעצור!! את מתחילה לדמיין את הסוף???? איזה מן אמא את?? איזה מן אבא אתה! כמעט רצחתי לכם את הילד!! כמעט הרסתם לי את החיים".

הביאה לדפוס – אתי רון

כולנו זקוקים לחסד

סיפור והרהור סתווי - יונתן אלטר

ככל שהתקרב יום טקס פתיחת שנת הלימודים, ההתרגשות שלי עלתה והפחד, המהול בשמחה להתגבר עליו, פעפעו בנימי. בכל חזרה שיניתי מעט את הטקסט ותמיד הייתה לי גם איזו תקלה בטיימינג עם הפלייבק... אבל לא התייאשתי.

ביום הטקס ההתרגשות שלי העפילה לדרגות שאני לא זוכר אותי בכאלה והנה זה הגיע! המנחה הצעירה אומרת: "את ברכת הסבים יביא יונתן אלטר", אני ניגש למיקרופון, אומר את המילים, שר את השיר, היו קצת מחיאות כפיים ואח"כ... ש ק ט.

מלבד אלון (חתני) שניגש מיד להחמיא, היה ש ק ט נורא. אף אחד לא התייחס, אף אחד לא אמר משהו, הרגשתי בְּרִיק, כי אני לא יודע אם זה היה מתאים. לא יודע אם זה היה יפה. לא יודע אם זה היה מביש. לא יודע אם זה היה מביך? לא יודע... לאחר כמה שעות הקשרה עטי (גיסתי), לנושא אחר ובפתיחת השיחה, אמרה ששרתי יפה, אבל זו לא ההתייחסות שחיפשתי. חיפשתי לדעת מה דעתכם על ה"הופעה" הזו, האם היה מרשים? מתאים? לא מתאים? דוחה? ילדותי? מפגרי? בוגרי? רציני התייחסות, קשר, מגע והיה רק ש ק ט, שנמשך ונמשך ועד היום... אני לא יודע, איך זה היה.

אני פונה אליכם אנשים, ובעיקר אל הקרובים אלי ששתיקתם רעמה, צריך להתייחס לטוב, וגם לרע. כי אי התייחסות זה הכי רע. שהרי

כולנו זקוקים לחסד,
כולנו זקוקים למגע.
לרכוש חום לא בכסף,
לרכוש מתוך מגע.

תחושת השקט הזו חזרה, כשבוע לאחר הטקס. שלחתי מייל בקהילנט ל-425 מינוי. שני אנשים שאני מאד מעריך את דעתם, כתבו לי (אחד במייל, אחת בסמס) שכתבתי לא טוב, אפילו רע ושאת אותם הדברים היה

המשך בעמוד הבא

אחד משיריו הנפלאים של נתן זך (הלחין אילן וירצברג, שרה נורית גלרון). מתחיל כך:

כולנו זקוקים לחסד,
כולנו זקוקים למגע.
לרכוש חום לא בכסף,
לרכוש מתוך מגע.

...

אני חושב שזה נכון, אני חושב ש"כולנו זקוקים לחסד, כולנו זקוקים למגע, לרכוש חום לא בכסף, לרכוש מתוך מגע...". "אפילו" אני, זקוק למגע, זקוק לחום, מתוך מגע. אני לא יודע אם זה שייך לעידן הס.מ.ס, הווטסאפ, הפייסבוק, האינסטגרם, והמייילים אבל יש לי תחושה שמרוב אמצעי תקשורת אלקטרונית, אנחנו מדברים פחות אחד עם השני, נוגעים פחות.

והנה סיפור להמחשה.

השנה נכנס איתן, הנכד השלישי שלנו לכיתה א', לכבודו ובגלל תחושת הקשר שלי עם בית הספר שלנו, "מול גלעד", ביקשתי לברך בטקס פתיחת שנת הלימודים, בשם הסבתות והסבים. בקשתי התקבלה. רבות הוגעתי את מוחי מה להגיד. תוך כדי הרהורים ובדיקת אפשרויות שונות, "הגיע" אלי השיר "עוד יהיה ליי" שבפזמון שלו שרים:

יום אחד אולי אפרוש כנפיים
יום אחד תראה שלא אפחד
יום אחד אולי אפרוש כנפיים
וזה יהיה כל כך נחמד

השיר זה התחבר לי עם אחד המשפטים השגורים ב"מול גלעד": "אני רוצה להיות אדם עם שורשים ועם כנפיים" שכתב אמנון שמוש. והחלטתי בברכתי לספר על השורשים שלי בבית הספר ולשיר את השיר הזה.

חיברתי לי את הטקסט על השורשים שלי בבית הספר, מצאתי "פלייבק" של "עוד יהיה ליי" והתחלתי בחזרות יומיומיות גם על הדיבור וגם על השירה שצריכה להיות מתואמת עם הפלייבק.

כל הברכה הזו נראתה לי מיוחדת והגשתה נראתה לי מעשה מיוחד ואמיץ.

כולנו זקוקים לחסד - סוף

מצל טוב!
 אצפרה וואלי לוי
 אהולדת הנכד
 בן אצנבר ונהבית
 מצל טוב אמשחה!

מצל טוב!
 אהלן ורכי בן נאיט
 אהולדת הנכדה
 בת אארנון ואאלונה
 מצל טוב אמשחה!

מצל טוב!
 ארחל כהן
 אנויטאי הנכד
 נוה אט טל
 מצל טוב אמשחה!

צריך להגיד אחרת. חבר אחד (מבוגר) טלפן ואמר את אותם הדברים. למרות שהביקורת הייתה שלילית, זה היה נפלא, היה בזה מגע וזה חימם את הלב. מה שאכזב הוא ש- 422 אחרים שקיבלו את המייל, לא התייחסו, לא לטובה ולא לרעה ואני לא ידעתי היכן אני נמצא. למרות ששלושה אנשים חשובים לי אמרו שזה היה רע, אולי הרוב חושבים שזה נכתב בסדר?

צריך לדבר האחד עם השני, צריך להתייחס כי

כולנו זקוקים לחסד,
 כולנו זקוקים למגע.
 לרכוש חום לא בכסף,
 לרכוש מתוך מגע.

מי שמכיר אותי יודע שאני לא מסכן, אני אתגבר על השתיקות האלה, כבר התגברתי על דברים קשים מאלה. הבאתי את הדוגמאות האלה כי הן צרבו באותו הרגע והזכירו לי שרבים מאיתנו, בעצם, כולנו זקוקים לשוב על מה שאנחנו עושים, זקוקים למגע. אני בטוח שאת השקט שהרגשתי לאחר ה"מופע" שלי, מרגישים מידי שלושה שבועות עורכי העלון שעמלים להוציא עבורנו משהו מעניין ולא מקבלים התייחסות, מרגיש מזכיר הקיבוץ על עשייתו הרבה, רכזת השילוב (תרבות), מרגישים מורים, מרכזי ענפים ולפעמים אפילו אישתי בביתי אחרי שהיא עמלה על ארוחת ערב מעניינת או ניקיון יסודי של הבית ואני שוכח להתייחס, לגעת, להודות.

אז המילים האלה והאירועים שעברתי הם קודם כל תזכורת לעצמי ומי שרוצה ייקח גם לעצמו.

שנה טובה

יונתן אלתר

גְּנִסְיָה לְבִיא ז"ל

בת רחל וזלמן נודלמן ז"ל

נולדה : כ"ז אדר ה'תרע"ה - 13/03/1915

עלתה מלטביה : ז' אייר ה'תרצ"ד - 22/04/1934

נפטרה : ט' אלול ה'תשע"ו - 12/09/2016

לפני כ-103 וחצי שנים בחודש אדר נולדה לרחל וזלמן נודלמן בלטביה ילדה יפיפייה וזהובת שער. הם החליטו לקרוא לה גנסיה.

גנסיה גדלה והיתה לנערה חכמה בעלת חוש הומור, היא לומדת בבית הספר העממי בעיירה שלה. היא דוברת וגם יודעת קרוא וכתוב בשפה הלטבית (השפה של הלטבים), עברית ויידיש כמוכן. עד מהרה הבינה שאין תכלית וטעם לחיים בלטביה והצטרפה לתנועת הנוער החלוצית "השומר הצעיר" (נצ"ח). לאחר 4 שנים בתנועה הבינה שכדי לעלות לא, היא צריכה להצטרף לאחת מקיבוצי "ההכשרה", כדי להכשיר עצמה לחיי העבודה הקשים הצפויים לה בא"י. כאשר סוף-סוף היא מקבלת את הסרטיפיקט הידוע (האישור שנתן השלטון הבריטי בא"י), אומרים לה שחבל שרק אדם אחד יהנה ממנו וצריך לנצל כל אישור. היא אמנם רוצה לשמור על עצמאותה אבל מבינה היטב שיחד עם הרצון שלה לעלות לא"י, היא תצטרך להתפשר כדי שיצוותו לאישור שלה עוד חלוץ. אני זוכרת שהיא סיפרה, איזה דפיקות – לב היו לה כאשר החלוץ ה"שובב" ירד באחת התחנות ולא הספיק לחזור עד שהרכבת המשיכה במסעה. גנסיה דאגה מאוד כי כל האישורים היו בידי הבחור ... למזלה הבחור הצליח לתפוס את הרכבת בתחנה אחרת וגנסיה יכלה שוב לנשום לרווחה.

לאחר כמה ימים בים, הגיעו סוף-סוף לנמל חיפה וירדו לחוף. גנסיה נשארה בחיפה, שכרה חדרון עם עוד בחורה והתחילה לעבוד במסעדת הפועלים שם. כעבור כ-שנתיים היא מחליטה לעשות את הדבר שלשמו הגיעה לארץ, עוזבת את חיפה ומגיעה לקבוץ אשדות יעקב, בו היא פוגשת את יצחק ליבוביץ' שאותו הכירה עוד בלטביה. השניים מתאהבים ומחליטים להקים משפחה. רותי נולדה בתחילת האביב של 939. גנסיה נכנסת במרץ רב ובמסירות לעבוד בכרם והיא מאוד אוהבת את העבודה בשדה .. אבל כידוע בכרם הבחורות עובדות רק כחצי שנה. מתחילת עונת הזמירה ועד סיום הבציר. וכשנגמרת העונה היא עובדת בבית הילדים. ובתיקה אשר בארכיון נמצא קטע של ויכוח בין סידור העבודה (וגנסיה שבינתיים עבדה בבית-ילדים) והמזכירות טוענת שהיא מבינה אתרצונה של גנסיה לחזור לענף שלה, לכרם, ואת ענף הכרם המצפה לידה המקצועיות והמבורכות של גנסיה אבל... כרגע היא חיונית מאוד דווקא באותה כתה של ילדי ביה"ס בהם היא מטפלת באהבה רבה. ולשם נכנסה רק בינתיים בתום עונת הבציר. יצחק מתגייס לבריגדה היהודית לעזור לבריטים

במלחמתם בנאצים. וגנסייה מגדלת את רותי וממשיכה לעבוד בכל המרץ והכוח.

אמנם באשדות נמצאים רוב בני ובנות משפחתו של יצחק כולל ההורים הקשישים. אך זה בכל זאת לא קל כאשר מהצבא לא מקבלים חמשושים וסופ"שים כמו בצה"ל של ימינו. אלא לעתים נדירות מאוד. בביקור אחד כזה, החליטו בכל זאת על הרחבת המשפחה, יצחק חוזר לצבא ואצל גנסייה, כבר נטוויים חיים חדשים ובאביב 1945 נולדת מיכל הבת השניה. סו"ס נגמרת המלחמה. יצחק חוזר, אך הוא פעיל בכל ענייני "ההגנה" יוצא להדריך ולעזור בעזרת הידע הצבאי הנרחב שרכש בעת שרותו ב"בריגדה". וכמובן שהוא מגויס כאשר פורצת מלחמת השחרור. גנסייה הולכת ברגל דרך ההרים ליבנאל עם הילדים הגדולים יותר אשר מפונים מאשדות. היא מטפלת בילדי ביה"ס אשר משופְּנִים בביה"ס "גאולה" בחיפה, הרחק מרותי ומיכל. לשם גם מגיעה אליה הידיעה שיצחק שלה נפצע בקרב על משטרת צמח ומת מפצעיו הקשים ע"י הגדר של דגניה. ועם כל הקושי והכאב צריך להמשיך בחיים ולגדל את שתי הילדות. ואם צריך לעבוד בכרם כל שבת בזמן הבציר, גנסייה לא מוותרת לעצמה ולא מבקשת הנחות. וזה ממש קשה. התיק שלה בארכיון רזה מאוד. כי היא חברה שלא עושה בעיות. ויש שם רק ברכות ליום הולדת ה-50 ואח"כ ה-70. וברכות על הנסיעה לחו"ל. ואח"כ על נשואי רותי עם אורי ואח"כ מיכל ושוב ברכות למזל-טוב על הולדת הנכדים והנכדות.

ואולי החליט היושב במרומים לפצות את גנסייה על מותו של יצחק, ועל שזימן לה חיים קשים כל-כך, אז הוא נתן לה עוד הרבה שנים שבהם תוכל לפחות להנות לא רק מנכדים אלא גם מנינים. ב-1983 הוחלט לחסל את ענף הכרם הלא ריווחי. וגנסייה התחילה את שנות שרותה הרבות במטבח. תמיד, תמיד בחריצות רבה, בהקפדה על הנקיון ובמסירות עצומה. עד ש... גם המטבח נגמר ואז עברה לסדנת היצירה של הקשישים עד שיום אחד החליטה שגם זה כבר מספיק לה ועברה להתגורר בבית הסייעודי כדי להיות תחת השגחה. כי לא הכול עובד כל-כך טוב ואפשר למעוד וליפול. לפני 3 וחצי שנים חגגנו לה את יובל ה-100 ולא ידענו מה? ואיך לאחל לה? ובסוף אמרנו לה שתעשה ותחיה עד "כמה שבא לה". זהו. עכשיו נחתם הפרק הארוך. ואם בזמן האחרון אנחנו צופים באולימפיאדות למיניהן. אפשר לומר: "שגנסייה שברה את השיא של אשדות יעקב" ואפשר בהחלט לתת לה את מדליית הזהב ואת התואר של האישה שחיייתה הכי הרבה שנים באשדות יעקב.

לבנותיה/ נכדיה /נכדותיה/ ניניה וכל קרובי משפחתה באשדות אחוד מאוחד ובשאר המקומות בארץ. גנסייה מתה בשיבה טובה והיא בטח לא רוצה שתעצבו יותר מדי . אלא תחיו את חייכם בשמחה ואהבה. ואם היה לנו מין ספר כזה כמו בימי התנ"ך. היינו יכולים לכתוב את כל אשר עשתה בספר דברי הימים ההוא.

באהבה רבה ובהערכה בשמם של כל חברי אשדות יעקב ובשמי .
נזכור אותך ככורמת –שאורזת הכי יפה.

עמליה דיין בת-ארי

הִנֵּה אֲנִי אִם

הִנֵּה אֲנִי
אִם.

זֶה קָרָה, זֶה אֱמֹן.
זֶה עָגֹל, רְחֻמָּי וְעֻצוֹב, אֵדָּ שְׁלָם,
הָעִגּוּל הַיְחִידִי שֶׁאֶכֶן וְאִמְנָם
הוּא אֵינְסוֹף שְׁמוּבָן לִי,
כִּי יֵשׁ לוֹ
שֵׁם.

לְאֵינְסוֹף הַזֶּה קוֹרְאִים : אִם.
זֹאת אֲנִי, זֹאת אֲנִי, הָעִגּוּל הַחֲזָק, הַשְּׁלָם,
לְמַלְאוֹת הַנוֹהֶרֶת הַזֹּאת. הַיּוֹרְחַת,
אֲשֶׁר מְגַרֶשֶׁת כָּל רֶעֶד וּפְחַד
קוֹרְאִים אִם.

אִם,
אִמָּא שְׁלִי
אוֹר נוֹשֵׁן, בְּכִי אֵלִים.
עֲכָשׁוּ יוֹדְעַת אֲנִי מָה הָיָה לָךְ
כָּל אוֹתָם הַיָּמִים.

עַד כְּלוֹת בִּינְתִי שֶׁהִבִּינָה אֶת זֹאת
אֶלְחָם לְהִיּוֹת רְאוּיָה, לְלֹא קוֹל,
אֲזַנֵּק כָּל חַיִּי, אֶמְיָצָה וּמְנַפְצָת
כְּנַפֵּל מִשְׁבְּרֵי הָעֵנֶק אֶל חוֹל .

כתבה: המשוררת תרצה אתר . קראה: רקפת גלעד (בת רותי)

סבתא גנסיה

לא אשכח איך כשכל השולחן כבר ערוך, ואני יושב ליד החביתה והסלט שהכנת, נהגת להוציא מהמקרר את צנצנת הזכוכית עם הזיתים, את הגבינות, ואת העוגיות בפחים המוזהבים לקינוח.

תודה על הדאגה שלך. על טוב הלב שלך. על הצניעות ועל הענווה.

והתודה הכי הגדולה שלי אלייך היא על שכאשר התגוררת בחיפה וסבא יצחק רצה שתבואי לגור איתו כאן באשדות - נענית לבקשתו.

תודה שילדת שתי בנות ובזכות זה אני כאן. תודה על המשפחה שהשארת לי, ועל הזכות להיות חלק ממשפחתך ולהמשיך להפיץ את הגנים הבלתי רגילים שלך, המצוינים המיוחדים שלך.

אוהב אותך סבתא, היי שלום.
אמנון הנכד (בן מיכל)

משתתפים באבלו של נתן דותן
והמשפחה
במות האם – שרה.

בית אשדות

צריך אומץ בכדי להיות סבתא גנסיה. צריך אומץ בכדי לעלות ארצה בתחילת שנות ה-30 של המאה ה-20.

סבתא גנסיה היתה אישה צנועה, אמיצה וטובת-לב וחרוצה. מאוד חרוצה. עבדת ככורמת, כגונת, עבדת בכל תחום אפשרי, וכמובן - עבדת ב'לוג'.

אני זוכר כשהייתי ילד, באתי להתארך בחדר הקטן והצנוע בחופש הגדול. נהגת להשכים קום, ועוד לפני שזרחה השמש רכבת על האופניים הכחולים שלך, עם שלושת הגלגלים והסלסלה מקדימה, במסירות רבה וראויה להערצה ללוג. אלו היו הימים בהם הרגשתי עצמאי לראשונה בחיי. קמתי קצת אחרייך, יצאתי מהחדר שלך, נעלתי את הדלת ושמתי את המפתח בארון ההזזה שבכניסה. יצאתי לשחק כדורסל, או סתם לגן השעשועים, שאז בתור ילד, נראה לי יותר כמו לונה פארק.

כשחזרת מהעבודה בצהריים, לקחת אותי לחדר-האוכל, ואז לבריכה, ומשם לחדר של אורי ורותי, ובערב שוב לחדר-האוכל.

דאגת לי ועשית הכול בכדי שיהיה לי כיף ונעים בזמן השהות שלי במחיצתך. גוננת עלי עד כדי כך, שגם אחרי שהסברת לי איך להשתמש בחכמולוג בחדר-האוכל, אמרת לי: 'אם ישאלו אותך – תגיד שאתה הנכד של גנסיה'.

ואני, אני גאה להיות הנכד של גנסיה. הייתי גאה ואני עדיין גאה. כל-כך גאה, שרציתי להודות לך על כל מה שעשית עבורי ועל כמה דברים במיוחד:

תודה על החופשות הנעימות והבלתי נשכחות במחיצתך.

תודה על זכרונות ילדות מקסימים שהענקת לי.

על ארוחות הערב הטעימות שנהגת להכין לי.

'המון אמה'

המון שנים, המון חידושים ושינויים – ועם הכל היא זרמה והלכה קדימה – והאמינה בעבודה. באדמה. במשפחה צנועה בתוך ביתה.

עכשיו רותי – כל יום ב- 12.30 תעברי ליד 'בית אחדותי' ובמקום להכנס ימינה – תפני שמאלה – לכל-בו ותפנקי את עצמך.

לאורך שנים רבות היתה לך ולמיכל אמה חזקה, הילדים קוראים לזה 'קשוחה' – יציבה מאד, שלא ביקשה כמעט כלום – וקיבלה המון המון שנים. אז היה זה הלילה הראשון בלי אמה – והמון שנים, 69 שנים בלי אבא. וזה מה שביקשה רותי:

(שירה):

**שתלתם ניגונים בי אמי ואבי
ניגונים מזמורים שכוחים,
גרעינים, גרעינים נטעם לבב
עתה הם עולים וצומחים..
עתה הם שולחים פאורות בדמי,
שורשיהם בעורקי שלובים
ניגוניך אבי, ניגוניך אמי
בדופקי נעורים ושבים...**

היי זכורה לטוב וכל בני משפחתך ידפדפו באלבום התמונות ויתחזקו בזיכרונות – שגם הם המון המון. היית בין ידידי, הייתי בין ידידיך

שרה'ה שרון

גנסייה לייבוביץ=לביא אמרה 'מספיק' וכבר היא זכרונה לברכה:

מאה שנים ועוד – ועוד שלוש וחצי שנים – זה המון. המון שנים מרגע היוולדה – עד שהיתה לאשת-איש – יצחק – והביאה איתו שתי בנות למשפחה רותי ומיכל.

המון שנים לחיות בלי איש-בעלה יצחק – שנפל ב-1948, השנה בה קמה המדינה – ומאז היא לבד עם עצמה מגדלת על אדמת הקיבוץ שתי בנות – רותי ומיכל.

המון שנים שגנסייה עובדת את האדמה – בכרם, בין ענפי הגפן באריזת הענבים – עם כל החברות והחברים הטובים: קנטרוביץ', סוניה, נחמה זיידלר, מיכאל לוי – וגם שפרה חלק חברתה הטובה שתבלי"א נוחים ורגועים.

המון שנים מאז שרותי ומיכל הקימו משפחה והביאו לה-לך נכדים ונינים – שבאו לבקר ונהנו מפרחי האמריליס בגינת ביתך הצנוע. המון שנים אחר כך במטבח – וגם המון שנים ב'בית אחדותי' – שהיה לך משענת לעשור חיים אחרון.

המון ימים שרותי היתה צועדת ב- 12.30 אלייך, יושבת איתך – מחליפה כמה מלים. צוחקות ביחד – ושומעת סיפורים ממך על מה שהיה בעיירה הקטנה, בכפר ליד ריגה – הסיפורים לא קולחים. הדור הזה שלך, גנסייה, שמר המון פנימה, בתוך הלב, בנשמה פנימה, גם בנשימה. המון שנים שהנכדים שגרים כאן היו עברים על פנייך – אומרים 'שלום ומה נשמע' מחייכים בביישנות – והכל בשקט. בצניעות. אלעד בעיקר. בעיקר אלעד.

חשבתני איך גניסה חיה כל-כך הרבה שנים – ואז נזכרתי כשחברי הקיבוץ עשו לה יום הולדת 100 – אמר יונתן אלתר, אחד מאחיי הצעירים, שגנסייה התאלמנה בגיל מאד צעיר – אז אלוהים הוסיף לה את שנות חייו של יצחק – זה יפה. חילקתי את שמה של גנסייה להברות:

גנ=גן=נס=יה. גן חיים שהוא נס נסתר מאלוהים – שגנסייה לא היתה מאמוניו (בלשון המעטה).

קטע מראיון עם גנסיה ביום הולדתה המאה

גנסיה ויצחק ז"ל

יצחק בעלי שירת בבריגדה והיה מגיע לבקר לעיתים רחוקות. את רותי גידלתי לבד. ואז פרצה מלחמת השחרור. היינו בדרך מחיפה לאשדות. עצרו אותנו, ואז סיפר לי זקצר שיצחק נפל בצמת. אמר שהיתה התקפה סורית, יצחק נפצע, ניסו להציל אותו אבל לא הצליחו. היו שמועות שסירב להתפנות אבל אני לא יודעת בדיוק.

חזרתי לקיבוץ כאלמנה. יכולתי להתחתן שוב, אבל לא רציתי שיהיה אבא אחר לבנות. היו אחדים שחיזרו אחריי, אבל אני לא אומרת מי.... מה שהצטרפתי מהמשק קיבלתי. התחשבו בי. אפילו נתנו לי דירה עם שרותים.

גנסיה, כולם שואלים מה הסוד שלך, איך הצלחת להגיע לגיל מאה?
אני לא באתי לגיל, הגיל עבר אליי. התחלתי מכלום וכל החיים עבדתי. עבדתי בבנות, בגן ירק, בכרם, במטבח, בבית ילדים. כל החיים עבדתי.

ראיינו: נכדתה עילית גלעד ואבנרון

...גדלתי בוילני, עיירה קטנה בלטביה. בגיל 21 עליתי ארצה לבד, בלי המשפחה. צריך היה לרשום שני אנשים על סרטיפיקט אחד, אז אני נרשמתי עם בחור בשם צבי וילנסקי. אני זוכרת שהמתנו לרכבת בדרך לנמל ומשם לישראל. כל הדוקומנטים אצל צבי ולפתע צבי נעלם. הרכבת הגיעה והבחור שלי איננו. אמרתי לעצמי אני לא נשארתי, והמשכתי ברכבת לתחנה הסופית. פתאם צבי הופיע. מסתבר שהלך לקנות חולצה. הפלגנו באוניה וירדנו בנמל חיפה. עבדתי שם בבית קפה למטה בעיר.

באותה תקופה היה לי חבר באשדות, יצחק לייבוויץ, שאותו הכרתי בהכשרה בלטביה. הצטרפתי אליו לגשר ומשם עברנו לאשדות. עשו ליצחק ולי מין חתונה כזאת במושבה כנרת. הרב היה טיפוס עממי, ואם לא היה טבעת, היה לוקח מאחת הנשים וזה עבר. חברים בקיבוץ היו צריכים לחתום על התעודה כעדים, והכל נגמר בסדר.

עבדתי בכרם. עבודה קשה, שבתות, חגים; כי חייבים לשלוח את הפרי לשוק בזמן, אחרת היה מתקלקל. אהבתי את העבודה למרות שהיתה קשה. כעבור שנים סגרו את הכרם ונהייתי עוזרת של חייקה קנטרוביץ. אחר כך עבדתי בלוג כמה שנים.

אני זוכרת יום גשם אחד שלא היה מה לעשות, אז באו ואמרו לי: גנסיה, יש לך היום 'ביטול גשם', אז אני אמרתי, איזו עבודה זאת 'ביטול גשם'! לא הבנתי מה זה...

יפה פיזל

בת רחל ומרדכי מלמוד ז"ל
 נולדה: בחודש תמוז ה'תרפ"ז - 07.1927
 עלתה לארץ: ה'תרצ"ו - 1936
 נפטרה: י"ז אלול ה'תשע"ו - 20/09/2016

ביום קיץ חמים נולדה בת בכורה לרחל ומרדכי מלמוד אי-שם בצפון מזרח רומניה בחבל בֶּסְרָבְיָה. הם נתנו לבתם את שמה יפה, כפי שיתברר שאכן כשמה כן היא. כמו רבים מיהודי רומניה שהיו חלוצי העליה הראשונה, גם הוריה של יפה היו ציונים ועלו עם בתם הקטנה לארץ והתיישבו בתל-אביב, שם בעיר העברית הראשונה החלה יפה את לימודיה. החיים בא"י מעולם לא היו קלים גם בימים ההם. רחל אָמָה, נפטרה כשיפה היתה נערה בת 14, שעכשיו הוֹטָל עליה להיות גם אם לאחותה הצעירה ממנה ולדאוג לכל המלאכות שתמיד נעשות ע"י אם המשפחה. במלחמת השחרור מתגייסת האחות שוש בהיותה בת 16 בלבד לפלמ"ח והיא בין מלווי השיירות בדרך לירושלים הנצורה. ליבה של יפה גאה אך חרד מאוד לשלום אחותה אבל שוש היתה בין בְּנֵי וּבָנוֹת המזל שהצליחו להישאר בחיים למרות הזוועות שחוו כשחבריהם הטובים ביותר נהרגו על-ידם כנראה שסיפוריה של שוש על אשדות יעקב בו שהתה כפלמ"חניקית עוררו ביפה רצון לחיות בקיבוץ הזה. יפה הגיעה אלינו ב-1945 בקיץ והשתלבה עד מהרה בחיי הקיבוץ ובעבודה. היא יודעת לעבוד ברצינות רבה והיא גם טובת-לב עד מאוד. היא עובדת בשדה ובכל מקום בו מבקש סדרן העבודה, ומתקבעת כמטפלת מצוינת של הילדים הלומדים בבית-הספר: זריזה, יעילה ויודעת מה ילדים צריכים. אח"כ היא מטפלת של חברת נוער וגם של "הכשרה צעירה", היא מתנדבת לכל גיוס ואוהבת לסרוג כובעי צמר לחיילינו. כי הם בבת-עיני כל עם ישראל. היא גם מעלה את רעיונותיה בעלון איך אפשר ומה צריך לעשות כדי לעזור לחיילים.

בשנת 1979 מבקשת התנועה שאשדות יעקב תשחרר את יפה, כי הם זקוקים לה כמטפלת לבני-הנעורים הלומדים בביה"ס לשתלנות וגננות בפתח-תקוה. רק ב-1983 היא מעזה לבקש שיאפשרו לה ללמוד בתיכונה של "אפעל", כפי שכתבה בעלון: "תמיד חשקה נפשי ללמוד, ומתוך סיבות שונות שאינן תלויות בי, זה לא יצא לפועל..." אשדות אישרה ויפה היתה מאוד מרוצה ומאושרת. הזמן חולף ויפה נכנסת כמו רבים מחברינו לעבוד במפעל והיא אחראית על חדר האוכל הקטן של הפועלים העובדים ב"לוג" ובעלון מציינים כל העובדים איזו הרגשה ביתית וטובה יש להם עכשיו כשהם נכנסים לאכול. לא שכחתי לציין שבתום מלחמת העולם השנייה שבים לאשדות כל חייליה והמתנדבים ביניהם נמצא גם בחור צעיר בשם צבי פֶס שהמיר את שמו בעברית ל-פז. הלה מתאהב ביפה. הם מתחתנים וב-1947 נולד בנם הבכור אמנון ואחריו תגיע הבת היחידה שנקראה רחל ע"ש הסבתא שלא זכתה לגדל את בנותיה, ואחרון חביב הבן אלון. כל הילדים קיבלו את הגנים הספורטיביים מאבא צבי ואת כל יתר התכונות הטובות מאמא יפה.

סוף בעמוד הבא

הילדים צומחים וגדלים והנה הם כבר אחרי הצבא ונישאים ומביאים לצבי ויפה המון שמחה ונחת. לצערם הבנים לא נשארים בקיבוץ, אך לשמחתם נשארת הבת רוחליה.. בחורף 1997 נוחתת על כל המשפחה מהלומה אדירה, אבנר בנס הבכור של רוחליה ושאול, נכדם של צבי ויפה, נהרג באסון המסוקים בגליל בדרכו לפעילות מבצעית בדרום לבנון.

מאסון כזה קשה להתאושש, אך החיים בשלהם, תובעים להמשיך עם מה שיש. לאחר שיפה וצבי זכו להכנס לבית חדש, מצבו ליבו של צבי הולך ורע והוא נפטר בחורף 2004 למרות הטיפול המסור של יפה העושה הכול כדי להקל על סבלו. יפה זכתה יפה לראות בחייה 12 נכדים ואפילו 9 נינים.

ליפה עצמה, שהיתה בעלת העור הבהיר המתאים אולי לאזור בו נולדה, יש בעיה עם השמש הישראלית האכזרית, והיא עוברת סבל רב בגלל הפגיעות שנפגעו פניה ועוד צרות שהזמן גרם. בזמן האחרון כבר ממש רצתה לצאת מתוך כלא הגוף הכואב, ועכשיו סוף-סוף יצאה לדרכה, כדי לפגוש את אהובי ליבה שהלכו לעולמם לפנייה.

עופי לך לשמים הכחולים, יפה יפת-הנשמה, לעולם שכולו טוב ואהבתנו תלווה אותך בדרכך אל יקיריך.

תהא. נשמתך. צרורה. בצרור. החיים. ובצרור זיכרונותינו.

בשמי ובשם כל חברי אשדות יעקב אחוד
עמליה דיין בת-ארי

אמא, סבתא יקרה

לאמא היקרה,

בס"ד

אשת-חיל מי ימצא, זאת את כולך מלאת חסד ולב טוב. איך אפשר לשכוח את כל השנים שבהם תמכת ללא גבול, כשהיינו בקיבוץ, וגם מחוץ לקיבוץ. תמיד דאגת לשלומנו, עודדת ותמכת מכל הלב.

כשאמרתי לנכדים שלך: "הולכים לסבתא יפה", הם ויתרו על כל עיסוק אחר, ורצו אלייך בשמחה ובאהבה גדולה שאין כמותה. תמיד כשהגענו אלייך ואל אבא לא הפסקת לטרוח ולהכין לנו מטעמים ללא גבול.

תחסרי לנו מאד, וכבר אנחנו מתגעגעים אלייך. מצפים אנחנו למשיח, כי אז תהיה תחיית המתים. תבקשי מאבא שבשמיים שעם ישראל עייף מלכת ומצפים לגאולה. בזכות אנשים כמוך תגיע אלינו הגאולה. נפטרת בפרשת "כי תבוא", והיה כי תבוא אל הארץ אשר השם אלוֹקֶיךָ נותן לך לנחלה, והיה לשון שמחה, כי מקבלים 3 מתנות והם: ארץ ישראל, חיי העולם הבא ותורה.

ואנו בטוחים שתזכי לחיי העולם הבא בגלל כל המצוות והמעשים הטובים שעשית בעולם הזה.

תנוחי על משכבך בשלום

מכולנו האוהבים:

אלון ותמי

ישי, הוד, יאיר, מיכל וליה

לפני כ-70 שנה הגעת לקבוץ אשדות יעקב, צעירה ויפה כשמך.

הגעת למקום חדש, לא הכרת את אורח החיים בקיבוץ ולמרות זאת הצלחת להשתלב באופי החיים המשותפים בקיבוץ.

היו שנים קשות אבל כמו כולם הצלחת להתגבר על החיים הקשים שהיו באותה תקופה עד שמצאת את עצמך, כאחת כמו כולם. התחבבת על כל החברים. אהבו אותך.

התנדבת לעבוד בכל מקום ובכל עבודה שרק ביקשו ממך.

לאחר זמן לא רב הכרת את חבר המשק הוותיק ממך, צבי, שהיה לבעלך.

נולדו לכם שלשה ילדים: אמנון, רוחליה ואלון. החיים ביניכם היו נפלאים.

במרוצת השנים אהבת במיוחד את עבודתך כמטפלת בילדים וחברת הנוער.

הם החזירו לך אהבה וחיבה. בכל מקום בו עבדת הכירו לך אהבה ותודה על מסירותך.

כשעבדת בחדר האוכל של "לוג", כל העובדים במפעל העריכו אותך על עבודתך

ודאגתך שלא יחסר להם שום דבר. הגעת מוקדם בבוקר להכין, לסדר ולנקות את חדר האוכל וסיימת רק אחרי שאחרון הסועדים סיים ארוחתו.

לצערנו, בשנים האחרונות נלחמת במחלה הארורה ולמרות שהיה לך קשה לא ויתרת לעצמך ועמדת בגבורה בכל תלאות המחלה עד כלות כוחותייך.

לא ויתרת על טיול בקלנועית ונסעת לטייל במשק לראות מה השתנה, למרות מחלתך.

היו ל חיים נפלאים בראותך את דור הנכדים והנינים שהולך וגדל. אהבת אותם לעין שיעור והם החזירו לך אהבה. הכנת להם עבודות יצירה יפהפיות מבובות סרוגות ועד סריגת אפודות.

בשיחותינו הטלפוניות תמיד שאלת אותי שאלה ראשונה: מה שלו הנכדים והנינים.

כל-כך אהבת אותם ודאגת שיהיה להם כל טוב. תמיד נזכור אותך כאישה צנועה,

אמיצה, טובת-לב ואהובה על כולם.

לא נשכח אותך לעולם אמא יקרה שלי.

יהי זכרך ברוך. בנך, **אמנון**.

לאמא יפה

הרבה מחשבות מסתובבות לי בראש... הייתי צריכה להחליט, תמיד ביחד איתך, מהעדיף לעשות למען תרגישי יותר טוב... את לא ויתרת... רצית להבריא... ואת כל-כך צלולה ויודעת מה מחכה לך ובכל זאת שוב התבצרת בדעותיך!

מרגישה צורך לבקש סליחה... על שהתעקשתי, על שניסיתי לשכנע, על זה שאולי לפעמים הייתי קשוחה ולא וויתרתי... נשבעת לך בכל היקר לי שרציתי רק את טובתך... לראות אותך יותר שמחה, יותר שלוה, כל-כך רציתי לעזור, לתמוך, לעטוף אותך באהבתי... כל-כך רציתי...

נגאלת מיסוריך... אני יודעת שכשתסתכלי עלינו מלמעלה תחייכי בראותך את הנכדים והנכדות שכל-כך אהבת, את הנינים והנינות שהעלו בך פיסות של אושר ותתחבקי עם אבא ואבנר...

אני מבקשת להודות לך ואני בטוחה שהיית מצטרפת למילות התודה לצוות היקר של "בית אחדות" שעשה את כל מה שאפשר למענך...

בחרתי שנשמע את אחד השירים היפים של נחום היימן שלא יצא לך לשמוע... אני יודעת שהיית אומרת לי - קלעת בול!!!

נוחי בשלום על משכבך אימא יקרה שלי, אוהבת אותך ומודה לך על מה שהיית בשבילי ובשביל כל המשפחה שלנו.

רוח'ה (הבת)

בימים האחרונים כבר לא דיברת... ואני הבטתי בך... והלב התכווץ מכאב... כשראיתי אותך בחוסר האונים, בחולשה, בחיזורון עורך, בעיניים שמנסות להיפתח בהישמע קולות בחדר, בגוף הרזה הזה שמוטל על המיטה, נזכרתי בשיר שכל כך אהבת:

כמו חצב להתבצר

במעבה האדמה

ולחכות לסיומה

של העונה הכי חמה...

בסיומה של העונה הכי חמה, את הגעת לסוף הדרך. הדרך הייתה מאד מפותלת, היו בה עליות וירידות, שמחות ועצב ולקראת הסוף חרדה גדולה ויאוש.

לפני כמה שנים, כשבאתי מדי בוקר וערב לבקרך היית מספרת לי על שירים עבריים ששמעת בתוכנית של נתיבה בן-יהודה, על ספר שקראת, על נכדים ונכדות שהיו אצלך וכמה הם משמחים אותך ואיזה ריח ניחוח של עוגות שמרים היה בבית... "תאכלי משהו... כרגע יצאה תבנית מהתנור..." ואני טועמת וחושבת לעצמי- איך היא עושה את זה... מה היא מכניסה לבצק...?

לא אהבת לספר על עצמך ורק ברגעים מאד מיוחדים אפשר היה לשמוע ממך מקצת סיפורי הילדות בבסרביה, בהצקות ליהודים, בעליה לארץ והחיים הקשים בתור עולים חדשים.

"היינו - סיפרת, אבא, אימא ושתי בנות... והחיים קשים קשים... אהבת לספר לי על שוש אחותך... כמה היית גאה בה, על אומץ ליבה, על שרותה בפלמ"ח מגיל צעיר, על התקדמותה בחיים... ועל עצמך לא סיפרת... העדפת להתבצר... כמו החצב בשיר.

...גם זה היה לה ... ליפה

– משהו, שתבואי, שתעזרי, שתקשיבי – ואת עם כל חיך שעברו אסון כבד – לא עזבת אותה. נכון – תגידו – בת צריכה לדאוג לאמא – אבל תראו במדינה שלנו – מדינה בלי חמלה לזקן, לתשוש, לחולה – וכאן יש קיבוץ עם חמלה – אבל ליפה – לאמא שלך – יש אותך. ואת היית לה עולם החיים – היה לה רצון לפקוח עיניים ולראותך שוב ושוב ושוב.

אני מסירה בפניך את הכובע רוחליה, על הדאגה, המסירות, החיבוק, השעות והזמנים הרבים שהיית מקיפה אותה – שלא תהיה לבד, את – שגם עוזרת לילדים (עם שאול כמובן) ודואגת לנכדים (עם שאול כמובן) ועובדת – מצאת את הזמן להיות איתה – הלך ושוב, ללכת ולחזור – להשאיל ולענות, להסיע לבית-חולים ושוב –

דירה קטנה מטופחת – ומסביב לה עציצים – ואח"כ דירה ליד "בית אחדות" ומסביב לה עציצים – הכול מעשה ידיך. ואז בית-אחדות – לנוח. לנוח. לנוח.

את, אמנון ואלון, ובני המשפחה נתתם לסבתא יפה כבוד גדול.

נזכור את סבתא יפה = סבתא = רבתא – שהיתה בת והיתה אחות והיתה אימא, והיתה סבתא והיתה סבתא גדולה עם נינים. שנביט שנים בתמונות כשהיתה נמרצת וזריזה וראש מלא תלתלים. כל זה, גם זה – היה לה – ליפה. אהבתי אותך מאד – הבטתי בהערכה על כח החיים שלך.

משפחתך היפה והענפה תמצא ניחומים בזכרונות רבים רבים ויפים.

אני מהמשפחה – צר לי שנבצר ממני – ללוות אותך –

אבוא לבית של רוחליה ושאל לדבר ב . לזכור אותך.

שרה'ה שרון

נכון. קיבוץ. כביכול משפחה אחת גדולה. אבל רק כביכול. רק המשפחה הגרעינית והרחבה של יפה, ידעו מה עבר עליה. מה היה לה.

לא ידענו על הקשיים שם, מעבר לים – אחות בכורה לעוד אחות צעירה – שוש – שתבדל לחיים רגועים ונוחים.

לא ידענו על הקושי לעלות מאירופה לארץ בתחילת דרכה. לא ידענו איזה קושי זה להיות אז בקיבוץ – למרות שגם עכשיו לא תמיד קל. לא העלנו בדעתנו שיפה ילדה יחד עם בעלה צבי ז"ל את אמנון, את רוחליה, את אלון – בלי שמישהו ילווה אותה יחד לבית-החולים ויעמוד לידה, לא ידענו ששום קבוצת תמיכה של בנות ונשים היו באות ומכינות בתור כל יום ארוחה – ליולדת. לא ידענו – כי לא היה.

כל הקושי והלבד היה לה – עד שהקימה משפחה, עד שנולדו הילדים והנכדים, והיו חתונות ונולדו הנינים והנינות –

עד שאבנר הנכד נפל באסון המסוקים עוד מעט 20 שנה – ושוב הצער – וסבתא יפה עומדת בצד ומביטה ברוחליה ואומרת: "הבאתי תבשיל תפוחי-אדמה רחלי" – כך קראה לה.

ליפה היה מה לומר, להגיד, לנסות להשפיע – עלינו להיות קשובים ולפתוח את הדלת ולדעת שיפה שרדה בכוח החיים – עד שצבי בעלה נפטר לפני 12 שנה, עד שאבנר הנכד נפל בצבא – באסון המסוקים – ועם כל הצער שהיה בה בְּפְנֵי־ם – יצא החוצה והתיישב על פְּנֵיהָ.

אני מבקשת לזכור את יפה בימיה היפים – חרוצה, ונוסעת לשיר במועדוני הזמר, ואופה המון, וסורגת גרביים לתינוקות – ומחייכת – ומעבירה כף יד חמה בשיער ראשה המלא בתלתלים עם חוטי שיבה – אשה פעילה ונמרצת, אשה שהחליטה לחיות .

תקשיבי לי רוחליה. שלוש עד ארבע פעמים ביום הלכת ובאת אליה. חמישה טלפונים כמעט כל ערב – היתה מבקשת ממך בדאגה

מי ומה באשדות

הבהרה בנושא ממונה הבטיחות. שלמה שגיא משער הגולן שהוא הממונה, עושה מלאכה נאמנה: מבקר, מתריע על מפגעים, מוציא דוחות מסודרים. זה תפקידו. לא כל המלצותיו של שגיא מבוצעות, אומר שאול אלטר, בעיקר בגלל אילוצי תקציב. ולכן, להאשים את הממונה בכך שהליקויים אינם מתוקנים, זה עיוות של המציאות. אני מתנצל על שלא ירדתי לעומקם של דברים בטרם כתבתי. להבא, מציע שאול, תפנה אלי בנושאים אלה, ואני מתחייב לתת תשובות בעלון.

'הסיטרואן' שהצגנו בעלון שעבר לשיפוטכם חונה על מגרש שמול האורווה אינו באמת סיטרואן אלא רנו 4 תוצרת צרפת, שהיה בעבר רכב השרות של קצין צה"ל. מיכה סוסן קיבל אישור להביא את הרנו, בעלת ידית ההילוכים הייחודית, לאשדות, וחלומו הוא לשפצה ולהחזירה לכביש כרכב אספנות.

סרטי אשדות הולכים ונחשפים, הולכים וחושפים מציאות שהשתנתה לה ואנשים, בעיקר אנשים, שהיו יפים אז, ויפים גם היום כשעורם קמוט ושיבה זרקה בשערם. סרטי אשדות של פעם, פרי יצירתם של שושו, תרזה ואולי צלמים נוספים, הם נכס שמחזיר אותנו אל עברנו התמים אל שמחת היחד, אל חקלאות מפוארת של טוריה ושתילת בנות של אחר הצהריים. או כמה השתנינו.

דברים שכתבה שרה'לה שרון באתר הקהילה ושפכו אור על היש והאין שבתוכנו: שימו לב לחצרות הפרטיות שלכם. יש באשדות גינות מהממות מקדימה ומאחור. למשל אצל רחה'לה אלטר, נטע גרינבאום, אסתר שימרון ועוד. לעומתן יש חצרות מוזנחות עם קוצים, דיהוט ישן, אופניים זרוקים. אנא מכם, לפני ראש השנה, הביטו סביבכם, נקו ואיספו ותהיה לנו חצר נקיה. ויפה שעה קודם.

המשך בעמוד הבא

זוג טווסים ממין זכר פרסו את חסותם על מבקרי כל-בו אשדות של יום שלישי. אולי ביקשו לברך לשנה החדשה, אולי למחות על שלא כיבדו גם אותם בשקיות קקי, כמו את אחיהם הכלבים... לעולם לא נדע

דובי שושני נמצא ברגעים אלה ביוון במסגרת חופשה אותה בחר לבלות בראש השנה. לדובי, שתפקידו הרשמי הוא חצרן, אבל הוא גם (יש שיאמרו בעיקר) נויניק, קשה להשלים עם מצבו של הנוי המקומי, שבגלל מחיר המים המאמיר ננגסות ממנו עוד ועוד חלקות דשא לטובת עצים ושיחים 'בני קיימאי' (חסכני מים), כפי שנעשה בימים אלה במדשאה הסמוכה לתחנת ההסעה וכפי שבעבר נעשה בדשא הסמוך ליגאל עשת. מפריע לו שחלקות ורדים, ה-DNA של אשדות - הולכות ומצטמאות למוות בגלל אותה סיבה. בצר לו, נידב דובי מתקציבו הפרטי סכום של 1200 ₪ בידיעה ברורה שכספו לא יוחזר לו, כדי לרכוש שתילים שפורחים רוב השנה (ראה תמונה) שייפו קצת את הנוף המדברי. מי מאיתנו היה עושה זאת??

מי ומה - המשך...

חבר'ה, באמת, אולי קצת נסחפנו??

ואפרופו כלבים - כלבי הפרטי מזה שש שנים וחצי, העונה לשם **קובה**, שחלק עימי המון שעות של יחד, נעלם ביום חמישי לפני שבועיים. זה היה בשעת צהריים כשנפרדנו במרכז הקיבוץ, ומאז לא חזר. ככל הנראה נגנב על ידי עובר אורח שניגש ללטפו, מכאן הדרך החוצה, לעולם מנוכר, היתה קצרה. הפרידה שלי ממנו קשה מאד. קשה וכואבת. הוא היה חלק ממני, ולכן חסר לי מאד.

שמעון פרס נפרד מאיתנו והגעגוע אליו גדול וכואב. **לאורנה שמעוני** יש הרבה מאד שעות שמעון פרס, שליווה, עקב ואף תמך מקרוב בפרוייקט 'בית אילי' למין ראשיתו ועד לאחרונה. וכך כתבה אורנה בדף הפייסבוק שלה:

"חבר שלי שמעון פרס איננו. חבר שלי, כך הוא היה. קראתי לו החבר הצעיר שלי. אני מזדקנת ואתה כל שנה צעיר יותר, בחלומות ובמעשים. הדמעות חונקות, איך להיפרד מאיש החלומות, שנתנו כל כך הרבה תקווה ואמונה. כואב כל כך, עצוב כל כך, תחושת אפסות".

המשך בעמוד הבא

כשהיינו נערים היה חידון בנוסח 'איך אומרים בתולה באפריקאית (זיני-לו-בבה) או טיטול ביפנית (שקימ-קקי) וכו'. מאז עברו מים רבים בירמוך, והנה יצאה לאור הגרסה המעודכנת הקרויה **'שקי קקי'** - תיבה צהובה ובה פתח תחתון עבור שקיות לאיסוף צואת כלבים, המופרשת במקומות ציבוריים. אשדות החליטה, ליתר דיוק צוות תרבות חיים החליט, לאמץ את המודל בהשקעה לא פעוטה של כסף (יש אומרים חמישה עשר אלף פונט אבל אל תתפסוני במילה) למען יראו בעלי הכלבים ויקחו אחריות. הוזמנו כארבעים ערכות, אולי יותר, שבמבצע חסר תקדים ניתלו על עמודים ופנסי רחוב בקיבוץ ובהרחבה, כשלידן תצלום מחייך של כלב מדדה על קביים ומתחנן 'תעזרו לי'.

הכוונה אכן טובה – להעביר את האחריות על הגלגלת לבעלי הכלבים - אלא שמהו בביצוע לוקה לטעמי בחוסר מידתיות קיצוני. אילו היו מציבים מספר ערכות מצומצם ועוקבים אחר הנעשה ואז מסיקים מסקנה - ניחא. אבל להציב כל כך הרבה, בשטח כל כך קטן ובעלות כל כך גבוהה?? תמוה.

הלוואי ואתבדה לראות עשרות בעלי כלבים נעים בבוקר בטיול עם כלבם, אוחזים שקית שחורה בידם, אלא שלא זה המצב. ברוב המקרים נמצא את השקיות השחורות מתבדרות ברוח, כי מישהו נטל אותן מתוך יצר סקרנות או סיבה אחרת. לדברי איציק גל, שעשרות שנים אחראי על חיסון הכלבים באשדות, מדובר לכל היותר ב- 25-30 כלבים בקיבוץ, שמחציתם לפחות נעים ללא ליווי הבעלים. ואגב, מה הפתרון לצואת טווסים, חתולי רחוב ושאר מפרישי מזונות החיים בתוכנו?

מי ומה - המשך...

עֲבֹדֵי קָלִיָּה – מַעֲשֵׂי פֶרֶס

מאחורי הקלעים של הכל, קליה מתאפרת

ארגמנית לעת שקיעה

אפורה בהרהוריה,

כחולה מאד בשובלה

וחופיה מטושטשים.

גנדרנית במעמקיה

רחוקה מאד באופקיה

עיר מקלט, מחוז דמיון, משלט של סוף

מקווה נואשת

הריה זכרים, מחזריה שריריים, לא קרואים

מאחורי הקלעים של הכול קליה מתאפרת

ריחה עתיק

פיתוייה נינוחים

ניתן לנסוע אליה, אך אין להגיע עדיה

עדי בערבה - תמונה מודרנית

דלוקה לפתע, אך לא מוצתת

נוף בעתודה, דלוקה לפעמים, אך לא עלומה,

יפה כאישה ולוטה בעצב

מאחורי הקלעים של הכול קליה מתאפרת.

רינה פלג נוצרת זיכרון רחוק של שמעון פרס, מהימים בהם היה חבר אלומות. על הכרמל, מספרת רינה, היה מחנה של תנועת הנוער העובד שנקרא 'מחנה העפלה'. שמעון היה מפקד אותו מחנה. כחניכה ילדה, קיבלתי חום גבוה, ואמרתני שיש לי דודה בחיפה שאני רוצה להגיע אליה. שמעון העלה אותי לרכב והסיע אותי לדודה בחיפה. הודיתי לו ונפרדנו לשלום.

עֲלֹן אֶשְׂדֹת מֵרַק אֵת כָּל בֵּית
אֶשְׂדֹת בַּשָּׁנָה טוֹבָה, בְּרִיאָה
וּמִוֹצֵחַת.

חַנּוּחַ!

הַעֲלֹן הַבָּא יִצָּא לְאֹרֶךְ בַּשָּׁנָה תּוֹרָה.

1485

עריכה ומי ומה – אבנר רון
צילום ושער עלון – ברכה פונדק
עימוד עלון – אירית גל
צילום עלון – אתי רון